Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلۍ زوږ

شاعر: احمد سلیم رڼګ

کال: ۱۳۹۶ هـ. ل د لیندۍ میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپیلۍ زوږ

شعري ټولګه

شاعر: **احمد سلیم رڼګ**

چاپکال: **۱۳۹۶ل/ ۲۰۱۷ز**

چاپشمېر: **۵۰۰ ټوکه**

چاپ وار: **لومړی**

ډیزاین: **عبدالرحمن حنیف**

چاپځی: **اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸**

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه!

آیینه د قرآن دال د تا د حسن
سورتونه یې جلال د تا د حسن
چې، هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى، واړه
تږول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې یې له ازله ځینې شمېري
بې انجامه دی کمال د تا د حسن
اووه آسمانه څو تر پېښو لاندې کې نه ږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکېږي په کې هلته
چې منصور ویني وصال د تا د حسن
ته "الف" نه یې تر "یا" د ښایستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن

هر حسینه یو سپی ساتي په درشل کې
ړنګ دې سپی کړه چې کړي قال د تا د حسن

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې پيغمبر حضرت محمد مصطفی (ص) ته

نور نظر، لخت جگر، ماه تام
شاخ نبات، گل نرگس، زر خام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

سرو رعنا، عنبرين مو پېچکې
خلد هفتم، صدفي غابښ، شونډې جام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

کوثري مى، دم عيسا نفست
شمع محفل شور عاشق سرِّ لام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

مدح خالق، شاه يثرب مدني
نور کعبه د قبلتينو امام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

قاب قوسين زيب دلدل رخ گل
د ړنگ د مينې گلستان شمع شام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِی، منل دي
شونډې په شونډو د شپېلۍ کول دي
زوږ او سوان، کوکار مین ته ښایه
بنده به څه وي، خدای شپېلۍ وهل دي
د کایناتو په خاموش اتڼ کې
شپه تر سهاره په "یا هو" ګډل دي
د سي پارې د څاڅکو څاڅکو له مۍ
هوش له دې زمکې او آسمانه وړل دي
چې درد د مینې د هجران ښکاره شي
پرهر پرهر سینه او زړه شلول دي
هغه منصور چې دوی کافر ګڼلو
کافر مؤمن په هغه لاره تلل دي
د "زه" او "ته" له فلسفې نه بهر
خدای او بنده کې د وحدت راتلل دي
مینه ده، حُبْ دی، عشق کې عشق دی دغه
ګلورین مخ ته د ساقي سوزل دي
چې نیست شي، هست د تا مانا وومي
بې معنا يۍ کې د مانا موندل دي
مین چې نه شي څوک به څنګه پوه شي
چې د مړو سترګو کار د زړه خوړل دي

ړنګه ساقي شه، جام شه، مۍ شه خپله
چې په کثرت کې د وحدت ښودل دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه شئ! بنده به شئ، مولا به شئ
عرش به شئ، د خدای به شئ، پيدا به شئ
لويه که تياره وي د آسمان په شان
لمر په شئ، سحر به شئ، رڼا به شئ
بندي که وي لارې منزلونو ته
وريځ به شئ، وزر به شئ، هوا به شئ
ناسته که د خدای سره ناشونې ده
کور به شئ، کوربه به شئ، موسیٰ به شئ
ګنهه به کړي عشق ازل ابد سره
ساه به شئ، عيسا به شئ، بقا به شئ
مينه عشق، کيميا او کيمياګره ده
زهر به شئ، درد به شئ، دوا به شئ
مينه شئ چې مينه سره لالونه دي
پاتې تل، مجنون به شئ، ليلا به شئ

مينه د رنګ خدای او آيتونه دي
جز به شئ، سوره به شئ، ثنا به شئ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر یوازې شوی یم، اورې او که نه پرخې
پرېښی یم سلګو مې هم، اورې او که نه پرخې

تا ویل د تا یمه، تا سره تر خدای ځمه
غوارمه له خدای نه تا، تا سره به پایمه
څه شو هغه ستا قسم، اورې او که نه پرخې

توره شپه تیرې لارې، زما ګرېوان د غم چارې
اوښکو مې آواز کوو، تا پسې لیدې لارې
ولې هومره ډېر ستم، اورې او که نه پرخې

دښتو په ما وخندل، لارو په ما وخندل
ما لکه یتیم کتل، خلکو په ما وخندل
ستا له لاسه هومره غم، اورې او که نه پرخې

هر چا سره نه شته دی، هومره مینه هومره زړه
ګوره بېر ته را شه ته، خیر دی بېرته راشه ته
نه لرم د هجر زغم، اورې او که نه پرخې

ستا "سلیم" رنګ شوی دی، خوار او ملنګ شوی دی
پروت د مرګ په غېږه کې، ژوند نه ډېر تنګ شوی دی
تا وې چې په مرګ درځم، اورې او که نه پرخې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شراب شه عشق پياله کې و نخښېږه
منصور شه دار حلقه کې و نخښېږه
چې اسماعيل په ځان و نه نازېږي
ساه ورکوو شېبه کې و نخښېږه
ذرې ذرې شه په لمن کې د باد
د نېست عدم ځاله کې و نخښېږه
لکه تياره چې رڼا غېږ کې نيسي
د ابراهيم لمبه کې و نخښېږه
چې دې مجنون حسرت د مينې وکړي
داغ شه د غم سينه کې و نخښېږه
د کايناتو سيارو په رسم
د خاموشی نغمه کې و نخښېږه
هر څه نخښېږي د ساقي مخې ته
د هستی دې خواله کې و نخښېږه
"زه" او "زما" په عشق کې نه ځايېږي
د معشوقې جامه کې و نخښېږه

ړنګه "رومي" رباب، نغمه د "شمس" کې
د ليونو هاله کې و نخښېږه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیمیاگره! خاورې زړونه
عرش ته رسي تش په مینه
زړه چې مینې ته پیدا دی
نو دعقل حاجت څه و؟
عبادت په مینه مینه
هر صحبت په مینه مینه
زه چې اصل د تا روح یم
نو د شکل حاجت څه و؟
خدای هم مینه بنده مینه
زړه غنم او ژرنده مینه
دوزخ ته او جنت ته وې
بیا د فصل حاجت څه و؟
شیطان تا، آدم پیدا کړو
څوک د نیغ څوک خم پیدا کړو
چې په خپل زړه کوې هر څه
بیا د نقل حاجت څه و؟
داسې نه کېږي ای خدایه!
رنګ ته مینې ګناه وایه

چې هوښیار په تا پوهېږي
زړه بې عقله حاجت څه و؟

فصل = قرآن
نقل = د قرآن آیات

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که واړه زړه عقل کوته وي، سرې چېرته لاړ شي
یو خوا مسجد بل میخانه وي، سرې چېرته لاړ شي
د شوخ ساقي د اننګو په لاس کې جام د میو
او توبه واړه افسانه وي، سرې چېرته لاړ شي
شیخ د لمبو کیسې کوي ساقي د مینې راته
زړه هم د مینې پروانه وي، سرې چېرته لاړ شي
ته یې جنت ته یې په تمې، ما ته دلته رسي
اول آخر که پیمانه وي، سرې چېرته لاړ شي
د ورکوو چاره د غم، شبنم د جام پیژني
او غم لړلې زمانه وي، سرې چېرته لاړ شي

ساقي مسکی پیاله مسکۍ بل خوا ته تروش محتسب
رنګه مسکا چې بهانه وي، سرې چېرته لاړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غیرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبیاء له پښتونواله وتی نه شول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدایه ستا ژبه هم دا د لیونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وایه د دین لیکه په پښتو (۲) شوه
عزرائیله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له ټولو مېلمنو شوه

د پښتو دښمنه واوره! ورکه نه شي
که هر څو ړنګه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله

۲ :پښتو ژبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورې سلګۍ مې اورېدلې، چې څه چل وو په چا
پټه پلو کې ودرېدلې، چې څه چل وو په چا
د خدای له کوره کومه حوره خپه شوې ګونډې
لکه د ولې رېږدېدلې، چې څه چل وو په چا
بنګړي خپه ول، د پازېب ساه يې مرۍ کې نښتې
په غاښ يې ګوتې هم چیچلې، چې څه چل وو په چا
له سترغلو يې اوښکې غلې پرېوتې په ګرېوان
په سپين مړوند يې پاکولې، چې څه چل وو په چا
لرې کوم چيرې کوم شپونکی و، د شپېلۍ نغمه وه
د تپ له زړه نه راوتلې، چې څه چل وو په چا
ګونډې له شګو جوړ محل د کوم چا سېل وړی و
له زړه يې وينې څڅېدلې، چې څه چل وو په چا

رنګ پوهېدو چې د فرهاد ترخځ بيا چا خوړلې
شيرينه پرک په زړه چاودلې، چې څه چل وو په چا
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شهباز مې بيا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بيا مې چا سپېره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پيالو د تريخو ميو
اسوېلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بيا ماتې ښيښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بيا خاورې په ميو کړې راټولې
چا په لېچو خپل بنګړو ته بيا شرنګ ورکړ
حقيقت چې په مجاز کې راښکاره شو
ابراهيم ته چا صورت د پتنګ ورکړ

خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په يو غنم اغيار ته خپل ړنګ ورکړ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمظرفو آيينو کې داسې ښکاري
اصل هېر کړي، ژبه هېره، پښتونواله
د حباب په څېر د وخت څپو کې ورک شي
لکه سيورۍ، لکه خوب د غنچې ځاله
انسانيت له هر څه ستر دی، خو شرط دا هم
لکه خس بې آره ژوند کا پردي پاله
نه ليکل شي نه خبر په خپله ژبه
د ښاغلي دله دا وي دوه کماله
تعصب که خپلې ژبې ته خدمت وي
عربي کړه ولې خدای په قرآن سياله؟
هر ټبر په خپل کلتور باندې درنېږي
خر په دې خر چې د نورو زحمت ګاله
خدايه هېڅ مور ته بچې په ګېډه نه کړې
چې د پلار پټکی بدل کړي په دوشاله

رنګه کوږ د پښتو هلته رنګ و بنګ شو
چې پښتون په پردو ژبو شو پوهياله

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپېره محل ښکارېږي
تشه پياله وه، زړه يې پرک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
خړوب په وينو دې، ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي

ړنګه دانې د سرو ياقوتو دي که
څوک دې په خيال کې د غزل ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی، سرې لمبې دی، ډار دی
زړه د الست ساقي، منصور دی، دار دی
عقل تر عرشه ځي، د خره په مزل
زړه يو وزر تر عرش او کور د يار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځير
زړه د پاچا د پاچايانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړېږي کله
عقل له خاورو، زړه له روح د يار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهيم دی، جنتي په نار دی
عقل په ځان کې ورک دی ځان نه ورک دی
زړه گلستان دی هر يو گل دی خار دی
عقل چې وايي زړه يې کله مني
چير ته د خره غږ چيرته خوږ ستار دی
عقل او زړه شمس و حجر غوندې دی
عقل تياره دی د ړندو سهار دی
عقل کافر دی خو مؤمن نه دی زړه
زړه خپله دين دی د قرآن دستار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل سجدې کوي خدای نه پېژني
زړه د ساقي غبږه کې غاړې هار دی
زړه خپله جام دی او ساقي و مې دی
زړه ميخانه ده د ايمان سينګار دی

رنګ پل په عقل بردي د زړه سره ځي
قاب و قوسين دی زړه اسرار اسرار دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې، پښتنې ملالې!

له ازله زه مین یم
ستا په خال او ستا وصال ته
څومره ډېر دامونه ایښي
له درشله ستا جمال ته
پښتنې ساقي اغلې
ما په دین ایمان منلې
لږ مسکۍ شه ای ملالې
سلیم، رنګ شو ستا کمال ته
را ته ووایه چې ستا یم
احرام وتړه زما خال ته
زه به خاورې په سر باد کړم
تا به هر لمانځه کې یاد کړم

ته وحشي زلفې خورې کړه
وایه ! رنګه راشه جال ته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باچا خان بابا رح

آسمانه که لمر نه راځي، د ستورو کاروان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

منگی رباب حجرې ته را، یو سور گلاب شملې ته را
مسکا مې ماتې خولې ته را، بې وېرې خوب مې شپې ته را
دې ړنگ وطن، دې وران وطن ته، بېرته جانان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

خبرې راته ښکلې کړه، له کرکو نه مو لرې کړه
نړۍ ته مو منلې کړه، د مینې مو بدلې کړه
دښمن چې ترې ځاربږي، داسې رنگه انسان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

دا مات وزر، دا ماته پښه، دا بې سبا، دا توره شپه
له خپل لمن لمبه لمبه، ارمان مو تش یو سوله ده
ای خدایه! ته دې تږو ته د سولې باران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

پوره د ړنگ ارمان که دا، راویښ ویده افغان که دا
دا لر او بر مو ورک نور، او لوی افغانستان که دا
ښښتنه د سیالانو مو د سیالې دوران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا دې تنې شته په ګرېوان کې ښکلې
کافره نه يې په ايمان کې ښکلې
مينه نازکو ښکليو کار کله دی
بلده نه يې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وينې نکريزې نه کړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال، ستا د سپينې زنې
که يې د ړنګ په عشق کې وران کې ښکلې

ستا د وفا چېرته هنر ښکارېږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وفا انګازې ډېرې وي، خو نه وي
خيال د چا په زړګي پورې وي، خو نه وي
حقيقت د مخلوقاتو واړه نېست دی
د مجاز هنداري جوړې وي، خو نه وي
د ازل او د ابد معشوق کيسه ده
معشوقې به ګڼې نورې وي، خو نه وي
عشق، مورکۍ ده د هستۍ د ښو او بدو
هسې پړ په کې مخ تورې وي، خو نه وي
فلسفه د هستۍ لويه معما ده
تخيل چې خوب کې شور يې وي، خو نه وي

ړنګ ساقي ته تاوېدو او نڅېدلو
لکه باد زلفو کې ګورې وي، خو نه وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دې ښار کې ټول تنها دي، د پردو غوندې دي
دلته د گل پاڼې تېرې دي د اغزو غوندې دي
دلته مؤمن، په سر صليب لري، په ژبه "يس"
دلته کافر، په سر لمبې لري، ډېوو غوندې دي
مينه يهود، مينه ترسا ده، په کعبه کې نه شته
دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غوندې دي
دلته سلام په چا کول له آبرو تېرېدل
دلته روغبړ د مهذبو د غويو غوندې دي
دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي
دلته پاکان د مهاجر د آبرو غوندې دي

چېرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي
د ړنگ غزلې گل له زړه وتو وږمو غوندې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بې مخه د ساقي بل څه انځور کړم
چې يې عشق په سجده پروت رنځور رنځور کړم
شېخه ما د ځان په تله تلې څه له
ته صالح او ساقي زه پيدا انګور کړم
که پيدا وي څوک هوښيار نو خبر خلاصه
ځکه هوش په تريخو څاځکو باندې چور کړم
په مسجد کې که مطرب او ساقي نه وي
وايه چيرته نو خدای نه شته چې حضور کړم؟
که دې لا ليدلی نه وي خدای په ځان کې
واخله جام چې مُکدّرې سترګې نُور کړم
د دوزخ او د جنت کيسې دې پرېږده!
پياله واخله چې قطار در ته د حُور کړم

ساقي وايي ږنګه زه ښه که پی مخې؟
که مې زړه شي سوړ جنت درته تنور کړم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گونديږ په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترګو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اسوېلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننګو کړې ده
د زنخدان څاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم

رنګه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور دې دا میخانه واخلي، د شرابو خوند يې نه شته
مړ دې دا محتسب هم شي، د حسابو خوند يې نه شته
بیګا شیخ راته په سترګو، سترګو سترګو کې څه ووې
ساقي دواړه میلمانه کړه، د کتابو خوند يې نه شته
چې پیالې په کې نڅېږي، هغه مې هغه شراب را
د زاهد لوظونه ډېر خو، د ثوابو خوند يې نه شته
د دې ژوند په ښو او بدو کې آرامه زړګی نه شو
د ودانو زړه چاودلی، د خرابو خوند يې نه شته
چې د ژوند په سیند لاهو دی، څه قرار څه ناقراره
د شبنم کیسه ده ورانه، د ګردابو خوند يې نه شته

ړنګه ډېر ساقي پیدا کړل چې دا زړه زما تسل شي
ښکلو حورو يې لمبه کړم، د ترابو خوند يې نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نه وړاندې زما سیوری آیینه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تیره شپه ښکله وي
د مینې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تیرې مې سر پښه ښکله وي
دلته آذان له میکدې نه، له پیالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترګو پیمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسي ایمان د رنګ غوندې دي
د تا سلګۍ چې یې زما لمبه سینه ښکله وي
ملا مې د مینې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي ځکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي

د ړنګ د ماتې ځوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
ښنګه به مسته شي چې تار یې اندیښنه ښکله وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تخيل دې نبض د مات زړه د ارمان ونيسي
هلته مې ستا د اندېښنو څپې ګرېوان ونيسي
لنډه شي ساه مې ستا د نوم د اخستنې سره
لکه بې کسه يتيم څوک په هر تاوان ونيسي
د رباب تار نه راځي داسې ستا د زلفو وږم
ګوندې کوځې د چا اغزي په ګلستان ونيسي
د محشرونو کيسې نور په اورېدو نه ارزي
پاتې رومال که څوک په سترګو د جانان ونيسي
په تورو شپو کې غږول شپېلۍ د تورو برخو
چې غلی عرش د تا د نوم سره افغان ونيسي

غزل د ړنګ خپه خپه کړي تخيل د پرخې
لکه سپرلي کې تانده ګل رنګ د خزان ونيسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی و په زمکه
مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه
رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو
کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه
کله خوب و، کله هوش و، کله زهر کله نوش و
کله مې و، کله جام و، کوثر کله هغه تُرکه
کله کفر کله دین و، کله لار وه کله سِحر
میخانه وه که مسجد و، له کوم جامه تپوس وکړه

رنګ ولاړ و، د منصور او د خیام د کوښې منځ کې
چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر یې غوڅ کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له السته بهېدونکو، د لیدو باران ته لاس کړه
د وختونو سمندر کې د څپو ګرېوان ته لاس کړه
که قطره شوې په دریاب کې د اوبو سره روان شې
که کوم څاڅکی شوې په شګو د عدم مکان ته لاس کړه
د ساقي له روح جوړ شوي ته شراب او مستي ښایي
د پیالو سره روانه اوږد پیالو جانان ته لاس کړه
د جنون او لیونتوبه ډارېدل واړه جنون دی
د زړګي په وزر کښېنه کور د لامکان ته لاس کړه
په کوکار شه او په ساندو نه له عشقه نه له مینې
چې عشق وکړي غم هلته، ته هغه افغان ته لاس کړه
د څپو غوندې نیمګړی الوت نه وي د دې مینې
په "یا حیٔ" او په "یا هو" کې د آسمان ته لاس کړه

رنګه وشلوه ګرېوان خپل زړه بهر کړه له سینې نه
اناالحق کیسه رسوا کړه، د سبحان مکان ته لاس کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله د تش جام غوندې سینه د چا کنډره شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي، داسې نه کېږي، پوهېږم نه
هو په ما قیامت شي چې مې خیال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غوندې راشي بیا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زېړ شي رنګ مې چیر ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غوندې وفا وکړي
وژاړي خندا کې هم خندا یې هم نظره شي

ای د ړنګ سپیره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري نارې چې عشق هم در په دره شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شه !

پښتو ويلو وخت دی
پښتو کولو وخت دی
ای لر او بر پښتنو !
د ډالېدلو وخت دی
يو شئ ! يو کېږئ که نه
د ورکېدلو وخت دی
سپوږمۍ ته ونه ختو
کرخو ختلو وخت دی
لاس دې مړوند کې مات شه
د څه ليکلو وخت دی
ليکل خو داسې ليکل
«د يو کېدلو وخت دی»
د مرگ په خوب ويده يو
راويښېدلو وخت دی
غلامې خوب د سحر
بلال کېدلو وخت دی
د يو پښتون په آذان
قامت کولو وخت دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان په جهان ومنه
په تا ژړلو وخت دی
اغیار چې تا بېلوي
په سر ختلو وخت دی
په تېر دې اور بله وه
تاریخ اوبدلو وخت دی
د «ږنگ» یتیم اولس ته
د لار ښودلو وخت دی

د دوزخي پښتو نور
جنت ته تللو وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آدمه ! تا چې څه ګلان کرلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زمونږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګنې دا ټوله کيسه مونږ ته وله
څوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
مونږ د تقدير پاڼې ليکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ويلي نه دي
زه دې جنت کې نه په څنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه ليدلي نه دي
انکر نکير دفتر ته اور واچوه
څوک مو په منځ کې اوسېدلي نه دي

در نه د رنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټيټ کتلي نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره ! راته مه وایه پخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللي که آسمان ته ومه را به شم

ورږم د گل چا له گل بېل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امېل کړی دی
زما آسمانه ستوری دي یم ستا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا، په مینه دې باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کې فنا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

میني تقدیریونه سوزولي دي
میني له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو یاده په وفا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

میني زما میني پښتني زما
تا نه ځار شه ویني پښتني زما
مه اوړه له رنگه نیمخوا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د لیونتوب خپې په شور شولې
ښار د تخیل ته "پرخې" اور شولې
بیا دې د هېر شویو بنګړو شور سره
سور د اسفرافیل د زړه په کور شولې
بیا دې د عزت ګرېوان را څیرې کړ
عشقه زوروره بیا په زور شولې
غږ د بغاوت و چې پښتو سره
څنګه په کوم خال د "پرخې" تور شولې

وخت چې دې را یادې راته یادې کړې
ړنګه د زغم ډک جام وې نسکور شولې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شيدو غانونه گرځوي په ژامه
د نامه گڼده يې هغسې وي خامه
استنجا کې به دعا د استنشاق کړي
لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه
د ايمان او کفر مهر يې وي لاس کې
چې پښتون مشر پرې ښنگه کړي بدنامه
الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې
بس په ښځو پسې نښتی يې امامه
سترگې پرانيځه د وخت ځنې خبر شه
اسلام نه شي په اودس باندې تمامه

د مچی ځالې ته مه وره ړنگه گوتې
گنې غوڅې به کړي لاندې ستا د نامه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه ميخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی نازولی غم د تللي جانان
ويني د زړه غواړي پيالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بايللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د يادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدايي له يو بل بېله نه شي
روح مې وتلی، ستا روح، زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب را کوه در د ميخانې مه تړه
بې ستا اسرې نه زما بل چېرې شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
څوک شته د رنګ، څوک يې په مرګ باندې ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مثال په اوسني آسيا کې
سره غوښه سپيو د قفس په خوا کې
که شو هډوکي هم خلاصي نه لرو
سپي هم کيدی نه شو د سپو نخا کې
دا د سياست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرګوش په خوب ويده دنيا کې
يو نه شو، نه شو يو کېدلی، نه شو
ورک به شو ژر د پټ غليم بقا کې
سپي مه شه خو په لاس يې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوترې غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله ديوث مشران شول پښتونخوا کې

بيا به تاريخ بيا به تير وخت را نه شي
ړنګه راويښ شه نن شه نن په خوا کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په کلي کې سر نه وي، کلی ټول پارچه پارچه وي
موده وشوه چې پښتو مې، له بچو ټوټه ټوټه وي
لوپټه مې په اغزو کې د اغيار راګيره نه ده
د دې نن له پښتنو مې ړنګه بنګه ماتيکه وي
د يثرب باده خوږه ده، د پښتو په درانه جام کې
ما دا دواړه خرڅې کړي، چې د چا لاس کې سکه وي
ای د «ړنګ» د پلرو کوره، ما ړنګ کړی يې په خپله
د پښتو د مور لمنه له پښتون لکه لکه وي

رانه تللې خپه شوې، پښتو بيا کلي ته راشه
چې شمله د پښتون هسکه، پښتنې درنه پټکه وي
*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخيل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی يم ما په مړو حساب نه کړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مۍ چې د ساقي له ګوتو څاځي
مرګ ته ساه ورکړي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په ميخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د باڼو له زور که کله څوک خبر شي

رنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نيسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماټ شولې پرهر شولې، لارې در په در شولې
لرې له دلبر شولې، مینې زما، نظر شولې
خاورې مې په سر شولې

ستا مسکا یې واخسته، نم یې در ته پاتې کړو
سترګونه یې پرېوتې، غم یې در ته پاتې کړو
بې اسرې، بې در شولې
خاورې مې به سر شولې

چېر ته به ته لاړه شې، ټول جهان دی زړه زما
ستورو ته که لاړه شې، ټول آسمان د زړه زما
لاړه په سفر شولې
خاورې مې په سر شولې

لاړه شه خو یاد لره، چېر ته یو مین لرې
ساه یې ته یې، ژوند ته یې، دلته یو غمجن لرې
سوی زړه ځګر شولې
خاورې مې په سر شولې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کړې، د مينې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان، د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره يې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که دې تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي، عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ويل وي، هر منصور ناکام وي ډېر

عشق به دې لمبې کړي رڼګه او لمبې ايرې شي بيا
باد به دې ايرې يوسي، مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليونی ولس

د دې ولس د ليونتوب خبره پټه نه ده
د خپل وجود ذبحه کول ورته حلال ښکارېږي
هغه جنت دې د دوزخ په لمبو لولپه شي
چې زما په وينو يې په حورو کې جمال ښکاېږي
د لوی ښښتن دينه! دا چا دې ټيکه سر اخستې
چې ستا په نوم باندې وژل ورته کمال ښکارېږي

"ړنگه" د سپيو سره حشر به هغه مفتی شي
چې په مسجد کې مې سجده ورته وبال ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانجه په سترګو دوه لاسه مه وهه
په خامو شونډو دنداسه مه وهه
مین ظالم وي ډېر به پاتې نه شي
سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه
چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه
سره مرچکي په پتاسه مه وهه
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي
هومره غوصه ! دیګ په کاسه مه وهه

عُشر کې رنګ غریب ته شونډې ورکه
د نیلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= بازار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آسيا د تاريخونو روح او ځان افغانان
د ننگ په کار کې يو آواز او يو ارمان افغانان
سترگې تاجک، ازبک ليمه
جانان جانان افغانان
ورروزې بلوخ، ازره بانه
قربان قربان افغانان
کجل ترکمن، پکتي رانجه
حسن دوران افغانان
هر يو توکم، زما همدم
دين و ايمان افغانان
له اول ول، وي به تر تل
پر دې جهان افغانان

د آسيا د تاريخونو روح او ځان افغانان
د ننگ په کار کې يو آواز او يو ارمان افغانان

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو کې اوسېږي، د اشنا کیسې همدومره وي
پرېوځي په ګرېوان د چا، وفا کیسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرګ و ژوند یادېږي خو رښتیا کیسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاره، ما یې ډېر لمن ته وژړل
ګل سره د پرخې او سبا کیسې همدومره وي
یو بل ته چې وسوزي، د شمعې پتنګ مینه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کیسې همدومره وي
ټولې نه شي، خومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کړي
مینه کې د پاتو د دنیا کیسې همدومره وي
زه او تنهایي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځي له زړه نه، د ژړا کیسې همدومره وي

رنګه چا ته مه وایه چې څومره پرې مین یې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کیسې همدومره وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د ملا نه ده صوفي منمه
منم د زړه د لیوني منمه
نه د جنت نه د دوزخ سړی یم
د جانان سترګي اننګي منمه
نه یم زاهد چې په ډار ډار اوسېږم
نه یم کافر چې سپین سترګي منمه
نه د هوس نه د بقا له پاره
تورو خالونو فلسفي منمه
څوک به خدای، دې او په هغې کې ګوري
زه یې د زړه له اسوېلي منمه
ما ته مُلا د خدای لار مه راښیه
زه بې مکان بې لاروي منمه
منم چې ته د "ابې څې" سړی یې
د عشق خبرې بې لفظي منمه
کعبې ته مه ځه ولې هومره مزل
مزل چې زړه په لور کوي منمه
کله پیالې د بغاوت پورته کړه
د مست ساقي سترګو مستي منمه
نه وایي خدای چې ته زما له روح یې ؟
ځکه ځان پورته له هستي منمه

رنګه خبرې د عشق پټې ښې وي
خو ستا په عشق کې رسوایي منمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت د تږو یووالی

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بېزو خویه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس، مشر
د شیطان له سوټې هست شي
پټې سترګې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي

یرغمل شي ړنګه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربدال سر وم، ښایستو پسې تلم
خپله ښایست ومه پردو پسې تلم
گمان مې دا چې د لمر پور په سر ځم
نور وم، مجازو پلوشو پسې تلم
په هر تصویر کې تصویر او مصوّر
ړانده لیده ول آیینو پسې تلم
خپله کُلال ومه کوزه او ختېه
د بل نسکور، ماتو کوزو پسې تلم
د حق له "پو" نه حقیقت ومه زه
د عقل گوډ خره افسانو پسې تلم
د مینې "م" ومه "یا" "نون" ومه "ه"
د نفرتونو فلسفو پسې تلم
حسن خاموشه وې د گل په مثال
د خط و خال شور او لمبو پسې تلم
که د منصور د دعوا نبض وگورې
عرش یمه، دې خاورو سپېرو پسې تلم

ړنگه دوزخ چیرته جنت او انسان
د خالق روح وم خلقتو پسې تلم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي
د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي
ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې
ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي
د مین زړه ماتې نسکورې پیالې
په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي
د زنې خال کې دې ورک زړه لټول
چېر ته چې ستورې ورکېدو لاس کې دي
نادان هوس د زلفو دام ماتوي
عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي

د رنګ د خیال هنداره، ستا ډکه ده
غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه، د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم
له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم
د اننگو د سپینو زرو نه روپۍ جوړوم
په یوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم
په تیږه زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم
زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم
پېزوان ته وینې ورکوم چې پښتنه سیاله شي
په خپل فتوا ځندۍ ختلو په هنر پوهېږم
اوربل ته چل د خرخشو ښیم وږمو سره زه
په پرهر زړه مالگه وهلو په هنر پوهېږم
د چا د مړو سترگو څپو ته توپانونه راوړم
په مړو ژوندیو د وژلو په هنر پوهېږم
له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم
زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم
په صحیفو د سپین جبین باندې حلال لیکمه
د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم
...سیورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم
د شونډو نښو د ساتلو په هنر پوهېږم
دې ځیږ پښتون ته څه د مینې آیتونه راوړم
د میخانې د آذانونو په هنر پوهېږم

←

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله پګړۍ د عشق د زلفو سره کلکه ترم
د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم
د عشق فتوا ده چې د رنګ غوندې پيالې پورته کړه
نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پښتو پښتون نه هغه پنجابی ښه
چې دا دوه شلې کلونه ترې فریاد کړو
شمله جګه، غټ برېتونه په کار نه دي
د پښتو په تا کې څه دي چې يې ياد کړو
احمدزي او دراني، دا زي زي ډېر دي
دې ښاغلو ښار او کليو کې برباد کړو
ليونتوب مې زمانې کې په هر خوله دی
چې نه خدای او نه بنده په زړګي ښاد کړو
ز موږ ستړګې له ازله سرې سرې نه وې
په سرو وينو کې انځور د وخت جلاد کړو

"ړنګه"څو چې دا ويده پښتون ويښ نه شي
هر ساعت به جنازه د خپل مراد کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدایانو بازار

هنداره ګورم چې یوه شېبه په ځان وخاندم
په عقل مینه په مذهب کې ورک انسان وخاندم
عقل مې وتړي په یو زنځیر او مینه په بل
زه په جنت کې هم شلېدلي خپل ګرېوان وخاندم
هنداره ګورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي
په سوي عقل سوې مینه او ایمان وخاندم
څوک خدایان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله
زه هومره ډېر د خدایانو په دوکان وخاندم
په یو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک
د چا د خط و خال د مینې په فغان وخاندم
انسان په عقل ځناور شو عجیبه نه ده دا ؟
زه په بیزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم
که یې هنداره د پردې څښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسې د دنیا او دین په نوم پلورلم
اسیر مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې یاسین ووایي
"ړنګه" افغان ته دې، په چغو او افغان وخاندم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه چې نه وي بيا ايمان چېرته دی
انسان بې اُنسه نو انسان چېرته دی
په درد د چا چې دردمندېږي نه څوک
د ژوندو يون سره روان چېرته دی
کافر يې وګڼئ د زړه په فتوا
داسې مؤمن او مسلمان چېرته دی
په تار د زلفو چې ځندی نه شي نو
هغه منصور د خپل جانان چېرته دی
چې قرآن واړه د ليلا توري شي
داسې مجنون د دې دوران چېرته دی
مينه د لمر په سوزېدو کې ګوره
عالم سپوږمی پسې روان چېرته دی
مينه مظهر د لوی ښتن د جبين
حسن هر چا ته نمايان چېرته دی
هنر د مينې خاوره نور جوړوي
فرق د بنده او د سبحان چېرته دی
مينه ذرې نه کاينات جوړوي
د عقل خره هومره توان چېرته دی
مينه کې وخت له معما نه اوځي
قاب و قوسين چيرته زمان چيرته دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت دوزخ هم په رویی نه پېري
چې د جانان نه بل څه گران چېرته دی
مینه وزر دی عرش نه پورته تللو
مینه کې وخت او هم مکان چېرته دی
کیسه د مینې ده بل څه نه شته دی
آدم غنم او هم شیطان چېرته دی

ږنگه کیسه ده خاصه عامه نه شي
چې هر سامع دې نکته دان چیرته دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته دی څوک په میخانه کې؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کې مې اخته کي بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوکی ټوکی سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې، د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم، مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وايي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خواږه تانده انګور چې مچان خوږ پرې خپل لعاب کړي

که ساقي ته رسیدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله ړنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ټټار يې په خټک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو ځخه
د رومي روح او د خټک جوړوم
د زلفو تار او د باڼو په ستنه
رنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکۍ سياله کړمه
د نظم مخ ته يې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحيفو يې ورته شړک جوړوم

که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
رنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرڅه په شان یې سترګې په رانجو دي
د زمرو په شان درانه په تاریخو دي
هر پښتون نوی صورت د یار د حسن
یا غزلې چا چېړلي په نغمو دي
چې یې وچو وچو غرو کې ګلان نه شته
دوی غاټول، رمبېل، چمبېل د سردرو دي
ستارې د پښتنې کوچۍ لمن کې
که خالونو راغونډ شوي په جرګو دي
قصیده ده رباعي ده که غزل دی
که نالوست پښتون خبرې په پښتو دي
د بودا غوندې یې ډوب شي تخیل کې
انځورګر یې ښایستو ته په کتو دي

ړنګه! څنګه به بدرنګه شي پښتون ستا
چې "ارباب" د رنګ "باچا" د غزلو دي

ارباب= ښاغلی حمدالله ارباب
باچا= ښاغلی هارون باچا

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک د عقل پسې تلل زه د وفا پسې تلم
ځکه ټول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مينا پسې تلم
په ګل اغزو په ميکدو او په پيالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مينې ځومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تريخو ميو په وزر دې منتها پسې تلم

"ږنګه" په مينه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنګ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتني پېغلې (ملالې)- !

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

درونډ دي څادر له دغه شين آسمانه
د تورې پړک دي له دې لمر روښانه
د پښت تاريخ د زمرو ځاله يې ته!

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

لاس کې انوار لرې موسی پښتنې
د آسمانونو مسيحا پښتنې
د جهالت تيرو مشاله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د سر په بيه مينه مينه کوې
د خدای رسول سره له دينه کوې
زما عايشه د دين جلاله يې ته! ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

....غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنگ او هم ډېوه شې کله
ثاني دې نه شته بې مثاله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د نورو خلکو نارينه نه نره
د ننگ مورچل هر يرغلگره لره
د "ړنگ" وطن بدر جماله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

- د ميوند د ننگيالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کليزې په وياړ، ملالې رح او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني اپلتې

پیل د هستۍ د یون، آدم غنم دی
دلته کوم چل د چا په ما منم دی
کیسه ده ټوله د سپېدلي آدم
پړ په کې ټول هغه نازک صنم دی
جنت ته ځکه خوشالېږمه نه
بنسټ د ټولو عذابو او غم دی
زما بابا دی آزمويلی جنت
اول چې غم و، په آخر څه سم دی؟
بیا به کوم جام ته لاس ورپورې کړمه
بیا به مې وشړي چې کار ناسم دی
لا به مې حوره ښکلې کړې نه وي
چې کوم ملا د دې جلی همدم دی
بیا به شیطان د خدای جنت ته راشي
وايي به «دا د خوشالو اودم دی«
زه هم ساده پښتون غمو خوړلی
چې له ازله مې لیدو کې نم دی
بیا به مې وشړي له خپل جنت نه
او بیا به وايي چې انسان مې گرم دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...بیا به سر ټیټې فرښتو ته شمه
څه دې اشرف مخلوق کې پاتې برم دی
بیا به لعنت امیل څښتن پیدا کړي
ګوندې دا ځل انسان ته دا کرم دی
ای لېونو ! ای سر ببر پښتنو
واورئ له چا چې لاس کې جام د جم دی
نو واخلئ جام چې ټوله دا کیسه ده
اول کې غم په منځ آخر کې هم دی
ځار کړئ له یو بله دا پاتې سلګۍ
مینه ښایست لکه په ګل شبنم دی
مینه د خدای نوم او د خدای هستي ده
مین دوزخ جنت له غم بې غم دی
مینه کې روح د خدای وصال ته رسي
مینه ازل مینه ابد، دا دم دی
مینه کې دوه نشته یووالی دی تش
مینه کې خدای کوم دی او کوم آدم دی

«ړنګه» د عشق رازونه مه راسپړه
چې خال خال دلته څوک د عشق محرم دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې ګرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
رنګ به په رنګ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترګو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې دې رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مړه ښکاره شي
د ګل په مخ پرخه د ګل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي

قلمه مه څیره د "رنګ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې در ته گـــــورم تخيل زما غزل غزل شي
شمعه شم وسوزېږم رنگ زما بدل بدل شي
شمه هنداره، تا ته گورم، تا کې ټول شمه ورک
او هر ذره مې ستا ذرې ته غل په غل شي
خيال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي
تاو شمه، مات شمه، سکاره شمه اوربل اوربل شي
لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه
خو شم شبنم ستا په گرېوان ذرې تل تل شي

لکه خالونه دې په مخ "ړنگ" ړنگ ذرې ذرې شي
چې په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

........پښتو ژبه مې........

اغزي خوړل د اوښې کار، لکه پښتو ژبه مې
چېرته پاسته خلک د ښار، چېرته پښتو ژبه مې
نه معشوقه شوه نه دلدار، سره پښتو ژبه مې
خپلو پردو سترګو کې خار، بده پښتور ژبه مې
نه د لیکو شوه نه ګفتار، وره پښتو ژبه مې
پاتې بدرنګه بې سینګار، لته پښتو ژبه مې
خپه نغمه د مات ستار، خوږه پښتو ژبه مې
څپېړ په مخ، پرهار پرهار، لمبه پښتو ژبه مې
د خوشال خان د سر دستار، درنه پښتو ژبه مې
خرڅه شوه سپکو په بازار، نره پښتو ژبه مې
یتیمه لر او بر بې پلار، خپه پښتو ژبه مې
له هر درشله په کوکار، ځیږه پښتو ژبه مې
د آریایانو مور او پلار، ژبه پښتو ژبه مې
د ننګیالو تاریخ یادګار، زړه پښتو ژبه مې
د سیاستو په غشو ښکار، غرڅه پښتو ژبه مې
د سر سرو له لاسه خوار، ړنګه پښتو ژبه مې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي
تا کې ايرې شوم تا ته څه ښکارېږي
را نه رخسار په پلو مه پټوه
بې له تا هيڅ نور ما ته نه ښکارېږي
دا غرڅنۍ سترګې او مړه کاته دې
په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي
په شونډو ته چې سالو و نازوې
زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي

ته په دروغو ړنګ ته نه مه وايه
د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده کړه
د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده کړه
د ارمانو ایرو ته څنګه طوفاني برخه شم
د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده کړه
چې د دروغو صحیفې مې له رښتیا خوږې وي
په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده کړه
چې ښه پرې پوه وي او بیـــا هم ورته سجدې سجدې وي
په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده کړه
په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللې دي
په هغه لار پاتې کېدل دې له وږمو را زده کړه
روح يې په رګ رګ کې چې خدای به چیر ته ځای کړمه زه
چې را کې نه وې را ته خیال د بېلېدو را زده کړه

نه د ایمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه
ړنګ یم په کفر کې ایمان د اوسېدو را زده کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د الست د جام مستي ده چې فنـــــــا نه لري
د "الا الله" او "لا الـــــــه" هم هيڅ پروا نه لري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيـــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانـــــــــا نه لري
په هر ذره په هر قـــــــــطره په هره ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نه لري
ساقي له چا نه به ته کـــــــومې دروازې بنـدې کې
ستا در ته نه شته هسې لار چې منتها نه لري
که دې مسجد که بتخانه يا په بل ځـــــای لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تګ څه خطا نه لري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښــــه!
حتی فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نه لري

د رنګ به ونه منې دا چې کيسه ختمـــه کړې ته
تا چې منې هغه احمد او مسيحا نه لري

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل مېچنه کې دَل شوی وار په وار ښه دی
د مینې کار دی یاره، عقل خوارو زار ښه دی
مزل د زلفو د ټالونو سره زړه ته پرېده*
عقل چنده، زکات او عشر ته اوزګار ښه دی
منم شمېرل يې د خالونو يوڅه عقل غواړي
نه نه خراب د مخ خالونو دغه شمار ښه دی
پرون روژه مې میخانه کې په پیالو ماته کړه
کله مفتي، زاهد، ملا سره دیدار ښه دی
عقل حرام دی ځکه لار د میخانې لټوم
ذره ذره عقل شرابو نه ځار ځار ښه دی

ساقي ویل چې «ړنګه» هسې زړګی نه در کوم
یو ارتې غاړې، سربېر لیونی یار ښه دی

*پرېده = پرېږده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تودو هم له سړو را ووځو
د تاریخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته څندی جوړوي
د عزرائیل له ارادو را ووځو
هر څو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هدیرو را ووځو
چې يې شړلي له ښارونو یو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو را ووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کلیو کورو را ووځو
تا ته به موږ اغزي د سترګو ښکارو
خو موږ ښکلا یو په رانجو را ووځو
په تیټو سترګو را ته مه ګورئ چې
په یون د سترو پښتنو را ووځو
که یو خوشال او احمدشاه پیدا کړو
ساه شو له تورو تورو زړو را ووځو
غلیم که پوه دی موږ کم عقله نه یو
خو څنګه موږ له خپل پښتو را ووځو

خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو
ږنګه په ننګ له جنازو را ووځو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به جنت ته هم پښتون په نوم ځم
دې دين، مذهب د دې قانون په نوم ځم
د تا له دين به څوارلس سوه کېږي
زه د آدم پېر مسلمون په نوم ځم
هسې به ډېر وي په جنت کې راټول
زه به د پت او ننګ د يون په نوم ځم
که غوارم هم کافرېدلی نه شم
زه د ايمان نه جوړ ژوندون په نوم ځم
خلک دې "رنګ" ته دا دين نه راښيي
زه پيغمبر د هر زبون په نوم ځم

هغه وخت لاړ چې يې دوزخ را تپل
جنت ته، پلار کور ته ګډون په نوم ځم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وې چې ډېر سړی دا اور سوزوي
د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي
شيخ چې جنت وايي او شخوند تېروي
ګوندې دوزخ به تش دا نور سوزوي
تنکي شراب زما زاړه زخمونه
ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي
نن مې د ټول کلي په مخ کې ښکل کړه
په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي
چې به رښتيا سرې شونډې را کړې که نه
دا نادان شيخ خو مې په تور سوزوي

پرخه د ګل يا ستا د شونډو په سر
نيمخوا رنګ دی چې هر لور سوزوي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم ماشوم یې، د پنځو زرو کلونو قامه
لا دې څوک نه مني تاریخ، نه دې هویت نه نامه
څوک دې ځانمرګي، دوزخي ژبې، یهود یادوي
سړي د ډېر دي خو په سلو کې یې سل نافامه*
د غلیم ښځې له سپومۍ پورته تر ستورو لاړې
زموږ سړي د خرو پر سر وهي د حورو لاره
را ته دې لر او یا په بره کې رهبر وښیه؟
غلام غلام ابن غلام چې اړوې یې پاڼه
د نوم، پګړۍ او د برېتو وزن یې پیل پورته کړه
ساتي چوغکې، مړزان کوي د سپیو کاته
بس چې خبره شي خوشال او احمد شاه یادوي
پروت په پیتاوه کې اوبو وړې ترې واړه کامه

ړنګه! د دوی به د یووالي خبر چا ته کوې؟
په توره سم شي د کړو فکرو وګړو ژامه

*نافامه= نافهمه، ناپوهه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بومياتوب

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده
د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده
بصيرت بويه که غواړي بوميا شي
هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده
د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې
زلزلو نه تېښته هر خوا منډه نه ده
د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی
خو د سپو ونډه بېځايه ونډه نه ده

سترو سترو پښتنو تاريخ کې ږنګه
ګوډاګو کيسه اوږده ده لنډه نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله!! !

که ننگ پالې، نو همدا اوس يې وخت دی
جنت گټې نو همدا اوس يې وخت دی
نه دی بس! نه دی، څلوېښت کاله وژل؟
سوله کوې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
لا څو مورگانې بورې شوي نه دي
څو ناوې پېغلې کونډې شوی نه دي
څو کوره لا هديرې شوي نه دي
کورته راځې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د کب خوارۀ شول ماشومان زمونږه
خواره واره شول افغانان زمونږه
له ژوو سپک شول انسانان زمونږه
ژوند رابخښې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
ټوټې ټوټې شو، زړه دې نه سړېږي؟
ژوندي لمبې شو، زړه دې نه سړېږي؟
غوښه چړې شو، زړه دې نه سړېږي؟
د خدای منې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د ستر ملت ستر تاريخونه سپک شول
د سر سړي، شملو سرونه ورک شول
ذلت له اوښکو گرېوانونه ډک شول

دا ننگ گڼې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
سوله کوې، نو همدا اوس يې وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش په مينه باندې خاورې گـــــــــــهر کېږي
چې رانـــجه شي تيـــږه ور د نـــــــظر کېږي
خـــــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خـــــــر کېږي
که دوزخ دوزخ لمبې غـواړې جنـــت شي
د خليــــــل د توکــــــل په اثر کيـــــږي
د ساقي تر عرشـــــــــــه لار د يوه گـــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــــــد په وزر کيـــږي
که په ځان کې دې ورک خدای غواړې پيدا کړې
د **غريبـــنواز** رح د خـــاورو په در کېږي

ړنگه سپی د در د واړه اوليــــــاء شه
چې د دوی له لاســـــــه زهر کوثر کيـــږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته بنګړي دلته پازېب غلي دي
لا داختر رارسېدل لرې دي
لا مې په لاس کې ستا د وينو بوي شته
لا د نکريزو رنګ ايستل لرې دي
يوې سلګۍ پسې مې بله راځي
اختره تا ته مې خندل لرې دي
ميني مو پېغلې راته کونډې شولې
د ښکلو مخ ته مسېدل لرې دي

ړنګه اختر په افسانو بدل شو
رباب، منګی، حجره، بدل لرې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاڼه

کنډاسو ژامو کې چینجـــــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي
ځومره چې سپک وي د درنو پګړۍ په سر اغوندي
ګوډ خـــــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو
د پاچاهانو خول اکثــــــــر د کلي خــــــــــــر اغوندي
په زړه داغلی غاټول تښتي په مېــــــــــرو کې اوسي
اوبړۍ د ناز لمن د ښـــــــــکلو په ګـــــــودر اغوندي
د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــــژي
مریومي ډم جـــــولا جامو ســـــــره ګـــــوهر اغوندي
د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــــون ته
ټټو مزاجـــــــــــــــه شېخ د سپین دلدل وزر اغوندي
جګړه د فکر وه پښتـــــــــون په کې ډال شوی و چې
ډمان مشران شول او چپـــــــــن د پیغمبـــــر اغوندي

ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته
ټول د دښـــــــمن دي خو جامې دي د دلبـــــر اغوندي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادا، بابا، نیکه او خپل وطن و پېژنه
پښتونه! ورور پښتون او خپل دښمن و پېژنه
چې یو نه شې کنداره! د خیبر سره په ننګ
پنجاب در ته ګنډلی خپل کفن و پېژنه
فتوا ده چې یهود پښتون لا ژبه دوزخي
لمبه پښتونستان له خپل لمن و پېژنه
خبره د باچا ده، د خوشال د احمد شاه
لیمه، سترګې، باڼه د خپل بدن و پېژنه

ای ړنګه کاڼه شوي، ړانده شوي پښتانه
په خرو سپار ړانده به څه ګلشن و پېژنه
کنداره = کندهاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نظر په سپېلنو پټوه
سترګې دې ما نه په کمځو پټوه
هومره چې ښکارم هومره نر نه یمه
مخ دې له ما په څه پلمو پټوه
دا خوني غشي داعشي بانه دې
د تورو سترګو په رانجو پټوه
د سترګو تور چې دې کعبې شرموي
دا ګناهکارې په لېمو پټوه
دا ښار د حسن نه بیزاره کړو چا
کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دې بې زړه دی ساقي پام په کوه
غلی نظر دې له پردو پټوه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنی ماښام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي
ملایکې هم راغلي
تماشې ته یې تمام وي
دلته شاه د زمانې هم
د کوثر د جام غلام وي
واړه خام هلته پاخه شي
پاخه واړه هلته خام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (یس) په میو محوه
سي پاره په "الم" وي
لا اله الا الله د
پښتنې ساقي کهول قام وي

هلته "ړنګ" ځندې کوي چې
هر منصور ته دا انعام وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش چې مرگ، د ساه وتل ول
سترگې اوښکې ژړېدل ول
کاش زنځیر تش حسارت و
کاش دروغ په تش ویل ول
کاش ښایست وی په رخسار کې
کاش خوښي په خندېدل ول
کاش ایمان په الا الله و
کاش جنت په لمونځ کول ول
کاش گناه وه تش مردوده
کاش کافر تنها ځپل ول
د شیطان کلی معلوم و
په صورت انسانېدل ول
کاش چې شپه تنها تیاره وه
کاش په ورځ د لمر ختل ول
کاش د خدای مکان معلوم و
تورې تیږې ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ و
جنتوته هم سېزل ول ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واړو واړو خدایانو
خوني واړه رنگېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې یو کېدل ول

کاش چې رنگ لیونی نه و
نه یې شعر نه لیکل ول
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به نو څنګه څوک له ما جدا کړي
څوک به پښتون له پښتونخوا جلا کړي
دوی چې ډیورند باندې دیوال جوړوي
پښتون دې مړ کړي بیا دې ټول تالا کړي
دلته لا کاڼي خاورې وایي پښتو
دلته لا جام د مرګ ته، خلک "را" کړي
دلته لا خاورو کې خوشال ویده دی
دلته جنډه د احمد شاه نڅا کړي
د توري توري به حساب ورکوي
څوک چې ډیورند ته د سرحد وینا کړي

ړنګه ! تش لاس به پښتون خاوره ګټي
سوک به کړه خوله د "اتوم والا" کړي

توري = حرف

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ته دې نښې د رخسار را کړه
را کړه د زلفو نه دې تار راکړه
چې د اوربل نه دې ستار جوړ کړم
یاغي باغي زلفې په وار را کړه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار را کړه
نورې پیالې په ما اثر نه کړي
نشې د سترګو د خمار را کړه
مقطې ته ورسېد غزل د ژوند
خال، هومره ما ته تش دیدار را کړه

منم چې وړ دې نه دی هېڅ څه ته ړنګ
په سرکو شونډو کې مزار را کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای (ج) سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږي څه حرام ولې وي؟
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي؟
مستي مستي ده که په جام وي که په «حی» وي یا «هو»
کارونه واړه ستا په لاس دي، څوک بدنام ولې وي؟
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او بخښنه؟
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي؟
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلي
څوک د ملکونو په غلاګانو هم نیک نام ولې وي؟
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي؟

خدایه د ړنګ بې ادبي په خپل جلال وبخښې
دا څو پوښتنې وي د زړه دا عقل خام ولې وي؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی پښتون

چې پیدا شي لیونی وي، لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچي څوک مړ کړي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو، څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرګونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیوني بیا ورته خړ شي

رنګه زه قاتل د ځان یم، زه د چا ګرېوان ته لاس کړم؟
څه به ووایم غلیم ته چې پښتون مې له تا مړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باطن

د انبیاء وارث، شیطان را ووځی
چې ترهګر وینې مسلمان را ووځي
له مسجدو مو میخانې په امن
له کلیسا غږ د قرآن را ووځي
هندو، یهود، ګبر ته نه شم کتی
کفري مزاج کې مې افغان را ووځي

"ړنګه" جنت نه به ورغوی جوړ وي
چې داسې تور مخ د ایمان را ووځي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزی (پښتون)

گلان دې نور وي دا اغزی پښتون دی
چې غیرتي دی لیونی پښتون دی
دوی دې ښایست وي موږ ساتونکي د دوی
د بل په ننگ اړم لرگی پښتون دی
پاڅوه مړ تاریخ او وپوښته ترې
پاڼه په پاڼه مېړنی پښتون دی
وړو خدایانو ته سجدې نه کوي
داسې کافر او نر سړی پښتون دی
چې ورکې سپک شي نو جنت نه مني
داسې بدمغزه ننگیالی پښتون دی

که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته
ړنگ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

لکه قرآن سوچه سوچه کړه پښتو
د زردشت اور شه او لمبه کړه پښتو
سترګې رندې شه د ملا او زما
په خپله غېږه کې ویده کړه پښتو
د غرنۍ کوچۍ د شونډو په څېر
خوږه خوږه لږه سپېره کړه پښتو
په هیڅ آیت یې حرام ونه ګڼې
وطن ساقي ترخه پیاله کړه پښتو
زه دوزخي څه او پښتو دوزخي
اغیاره نر شه او لمبه کړه پښتو

رنګه دا ژبه او دا خلک نه مري
کنه پښتون خپله هم مړه کړه پښتو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي خورو ورو وېښتو سره دې څه تړلي؟
مسکۍ مسکۍ سترګو پيالو سره دې څه تړلي؟
چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی
ترخو ترخو جامونو شنو سره دې څه تړلي
بېګاه مې شيخ له ميکدې نه په راتلو ليدلی
په جام د جام د لګېدو سره دې څه تړلي
زموږ د کلي آذانونه ميکدې نه کېږي
ماتو په لېچو سرو بنګړو سره دې څه تړلي
شيخ و زاهد صوفی او زه دې منم
دا هومره ډېرو ليونو سره دې څه تړلي
هوښيار دې ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي
تورو خالونو اننګو سره دې څه تړلي

چې ړنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي
دې سويو سويو اسوېلو سره دې څه تړلي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر پښتون مفکر، شاعر او صوفي غني خان بابا(رح)

ته ډالۍ

غني په عشق، غني په درد، غني له شور غني دی
غني د عشق تخم، حاصل د عشق، چې عشق کړي دی
غني ساقي، غني شراب، غني نسکوره پیاله
غني خیام د بغاوت، غني د وخت رومي دی
غني لمن د اسوېلو، دلیونو ګران دی
غني دوزخ له لمبو ډک په څاڅکو اوبو ستي دی
غني غني دی د زاهد له سود او زیان له غمه
غني دنیا عقبا پلورلي، چې بل تار ترې دی
غني ته نه رسي چې څوک د عقل خرو سره ځي
غني دلدل، غني پرواز، غني منزل ولي دی
غني څپې د سمندر، غني لالونه دي سره
غني آواز د قیامت هغه چې صُور وهي دی
غني جانان او د جانان او له جانان جانان دی
غني یوسف دی چې په تور د زلیخا بندي دی
غني نوحه د نوح، ایمان د ابراهیم د مینې
غني چاره، غني ذبیح، غني چې مرګ مني دی
غني منصور دی، خپله دار دی، د تکفیر حکم دی
غني هغه چې یو نظر د یار په مرګ تلي دی

غني جنون، غني زنځیر د لیونتوب د غاړې
غني د «رنګ» سره ځندی ته د منصور رهي دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانیت

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي
اسلام دې هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي
فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي
مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي
په اُنس باندې چې خاوره تر څو ختمه د چا نه شي
داږیره سترګې زلفې هم حیوان باندې جوړېږي
ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ
یوکېږی خو د مینې په زبان باندې جوړېږي

ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی
ای ږنګه ستر انسان په عشق ایمان باندې جوړېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مرم

نه ډارېږم نر يمه پښتون يمه
نه مړ کېږم ساه يمه ژوندون يمه
هر څو که د وخت گزار ځپلی يم
زه د آزادۍ د چغو يون يمه
څيرې گرېوان لوڅې پښې مې مه گوره
زور د شاهين عقل افلاطون يمه
سوبه تش په تورو غشو نه کېږي
زه زمری يم زور يمه جنون يمه
يو څه کې اغياره در ته پاتې يم
نه لرمه مشر چې زيون يمه

خوب نه دی يو کېږي پښتانه ړنگه
زه د سکندر قاتل پښتون يمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان جانان پښتونستان

زما هر غرې اباسین وایي خیبر یادوي
اخوا د کرخې مې لېمه سترګې د سر یادوي
که یې باغي بولې ترهګر او یا غدار یې ګڼې
خو هر افغان به یو افغان په لر او بر یادوي
پنځه زره کلونه چیر ته اویا کاله چیرته
د داسې ورونو بېلېدل به نو کوم خر یادوي
زه د انګریز د پنجابي نه هم ګله نه لرم
د قام په ننګ مې غدار نن پښتون رهبر یادوي
خو موږ پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوري غاړه ځندئ وایي دلبر یادوي
مونږه بچي یو د سپینغر د سلیمان د غرونو
د پلار د تورې شرنګ مې هر بوټی او غر یادوي

رقیبه ړنګ مړ کړه که غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر یادوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه مې هم پلمو سره، ورو ورو کرار کرار
ووځي ستا د تلو سره، ورو ورو کرار کرار

بې له تا څه نه لرم، ستا قسم په تا قسم
مړ به شمه مړ به شم، ستا قسم په تا قسم
ستا هغو يادو سره، ورو ورو کرار کرار

چېرته به ته لاړه شې، زړه نه مې وتی نه شي
هر سلګۍ چې اخلې ته، زه يم ما کتی نه شي
نه شي هېرېدو سره، ورو ورو کرار کرار

لاړه شه خو ما ته به، لمر د آسمانونو شي
مړ به شم په قبر مې، داغ د سرو ګلونو شي
ورک به شم وختو سره، ورو ورو کرار کرار

پرېوځي د رانجو سره، هومره سپکه مينه ده
ښکلو سره نشته دی، چېرته ورکه مينه ده
رنګ شوم د پيالو سره، ورو ورو کرار کرار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا (ستر تولواک احمد شاه بابا رح) خبر يې!

ولس دې خومره بې عزته دی، بابا خبر يې؟
بې پرده شوی دی بې پته دی، بابا خبر يې؟
بابا پوهېږې چې افغان دې ذليل شوی څومره
د پنجابي ګونډو ته ښکته دی، بابا خبر يې؟
خبر به نه وې هغه تا چې به پرې سوبې وکړې
هغه پښتون غلام پرسته دی، بابا خبر يې؟
ستا په پښتو او پښتونواله باندې وشرمېږي
داسې سپک شوی نن په ختمه دی، بابا خبر يې؟
اميل د بل، بنګړي د بل، پازېب د بل اغوندي
داسې دښمن زموږ په لته دی، بابا خبر يې؟
د هر خنجر څوکې زموږ سينو ته جوړې دي نن
نه شته پرهر چې له موږ پرته دی، بابا خبر دی؟

بابا د تا په نوم رنګ ډېر اغيار ته برګ وکتل
ايمان يې بس دې خپل تر کته دی، بابا خبر يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام وېره ما له اوره وېروې څه
که دې هومره وي ایمان په ککری کې
نوې پېغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له مینې سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
څو هنداره کې لعنت په ځان و نه کړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو میخانه ته بندوې څه

ړنګه اور په دنیا بل کړو دې چړیانو
دې چړیانو نه اوس ځنګه خلاصوې څه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه
یا ځانمرگی دې په ورو تیر شي له خوا نه
داسې زړه زما ودرېږي بیا درځېږي
چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه
هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو
ما ته ستا د کوڅې سپیو غپا گرانه
څومره نرمې چې د سپینو شونډو زور وي
ستا د کلې ماشومانو تیږې کاڼه

عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي
مینه خدای وي رنگ پیدا شي له فنا نه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په میخانه کې خاورې شوی اوربل څه ځوروې
شوی په رگ رگ په شرابو بدل څه ځوروې
په میخانه کې مې رسی د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه لیونی یم عقل څه ځوروې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نه لرم
وايې بې عقله يې، بیا ته بې عقل څه ځوروې
لاړشه زما سره حساب ته د گناه مه کوه
برخې که شې نو کړه بدل منفعل څه ځوروې

د جام خوني سترگوته زه رنگ کله ټینگ نه شومه
زما بې چاره شهید زړگی له ازل څه ځوروې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یو کېږي، پښتانه لکه وېښته دي
د زمان په تندي داسې پرېشان ښه دي
که هر څو یې سمه ومه نه سمېږي
له آدم تر نن پېتاوې ته پراته دي
خلک پاتې شي له یون نه یو څو گامه
دوی چپه روان، کاکل غوندې خواره دي
څنگه وایې؟ د پیل زوی ته، ابن پیل ته
چې غویو مشرانو خېټو ته واښه دي
لکه وښیي ړانده سړي ته لار څوک
سترگې وباسي د تا چې، د تای څه دي؟
که د دین په نوم یې آس غوندې څوک نال* کړي
کافر کېږي چې به وایې، داسې نه دي
نه زما مني نه ستا او نه د بل دوی
نه په خپله څه خبر دي، پښتانه دي

چې خوشال په توره سم، په قلم نه شول
"ړنگه" پرېږده ژوبل ژوبل داسې ښه دي

*نال= نعل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي ډمان

د سیاسي ډم به څوک برم، دستار، ځواني ته ټینګ شي
پاچا، خوشال يې که پښتو پښتونولي ته ټینګ شي
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به يې سجدو رښتینولي ته ټینګ شي
د منافقو تراویح دي ډېر کلونه وشول
خدایږو نبیان که يې روژو او پېښنمي ته ټینګ شي
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شیطان يې هم سیالي ته ټینګ شي

ړنګه عزت د بې عزتو په بازار خرڅېږي
څوک به د دې بازار بایع او مشتري ته ټینګ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک که څومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پیدا نه شي هوښیار نو هوښیار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانګی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هېڅ مکتب باندې ادب چا القا نه کړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنګ د ګل ازل نه جانان ورکړي
بیا بدل به په زحمت د ملیار نه شي

ړنګه وتله خلک تمه هومره ساته
تره که څومره هم زهیر شي خو پلار نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د یو عرب نصیحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو اوس یې د ځینو برخو سره همغږی او هم فکره نه یم، ځکه جنسیت په تعقل او شخصیت کې ونډه نه لري.

که مې اورې یوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه یې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي څومره ګټې
دا ببرې ښځې د سپي غوندې بیا غاپه
که دې کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
یوه بله ښځه هغه چې شدّاقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناځوانه
حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمایش شي د حداقه
براقه به تل سینګار پسې زغلېږي
شداقې ښځې د ژبې د خدای ساته

رنګه ښځو باندې ډېر ګوره لرېږي
یو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روپۍ او د پیسو خبر شي

واړه په یو دین شي او یو ممبر شي

مفتي جنت له دینه وباسه لږ

ګوره زاهد به هم په کفر سر شي

وحدانیت مو د مفاد هنداره

ګنې منطق مو هغه زوړ ګوډ خر شي

شیخ او ساقي وران په شرابو نه دي

د شراب څښلو پاره باید نر شي

"

ړنګه" دوه رنګه ده رنګونو دنیا

دا یو پښتون به تل دا لر او بر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې رېږدېدلی لاس دې
سوال ته اوږد شوی ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه ځمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړي "خير دی بچی خير دی" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تناكې پښې موركې
زما حامله غټو كولمو ته كتل
زړه غواړي ستا سر توری سر موركې
بيا بې ناموسه ستا بچو ته كتل
موركې ځار موركې مړ نه شومه
هر چا دې سويو اسوېلو ته كتل

موركې ما ړنګ كله ونه بخښې
تا سوال كوو ما دې لېچو ته كتل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مسلمان او نه افغان پاتې شم
که قافلې نه د انسان پاتې شم
پاتې شم زه هرې سيالۍ نه ځکه
چې پښتونوالي له قرآن پاتې شم
زما پښتو او دين لېمه او سترګې
ړوند شم ښايست نه د جانان پاتې شم
مسجد ته څه ځم چې پښتو مې نه وي؟
بې پښتو څنګه په ايمان پاتې شم
پښتو پياله او ميکده سپېڅلي
څنګه له دې ساقي اذان پاتې شم

ړنګه دا خلک ليونو غوندې دي
که ليونی شم چې افغان پاتې شم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بې لارې شوې کم عقله شوې نادان شوې
چا په عقل د ليلا لمن نيولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت کړه د ساقي په نوم يې وڅښه
د منصور غوندې به وايې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بيا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې

ړنګه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د يس جام د لامکان شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګوره دا زړه لیونی څه وایي
بې له میني هر هر څه ته نه وایي
نه ویني او نه اوري بس نه اوري
لاره د اغزو ته هم دا ښه وایي
خوی د پتنګ اخلي او د شمعې خوي
سرو لمبو ته دانګو ورتوبه* وایي
سر که په بدل د تش دیدن وي نو
دار ته د منصور په دود خاته وایي
چیرته مخ د یار او چیرته دین ایمان
دین ایمان ته مخ د یار کاته وایي
سپی د یار د در له پاچاهۍ نه ښه
خاورو ته یې طور د غره رانجه وایي
عقل په لومړي قدم په مینه کې
ورک شي نور نو هر څه هر څه زړه وایي

رنګه خدای په مینه که پیدا نه کړې
عقل د خره خېټه تش واښه وایي

ورتوبه = ورته اوبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپک خلک

سترو نه د سترو تمه ولره
تشه کټوۍ سپک خلک به څه لره
سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا یادیږي څوک چې خره لره
نن سبا په جیب پورې تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره
ډېر یاران ساتل که څه کمال ښکاري
ړنګ غوندې دي یو وي غم يې مه لره

غمی = غم يې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نیم مخ ته!

له نیم مخ دې داسې نیم شم
لکه نیمه ساه نیم زړه...
لکه نوي ساه وتلي
نیم ساړه وي نیم تاوده
لکه نیمه نیمه شپه کې
خورې زلفې نیمه خوله
لکه اور په اوبو بل شي
نیم انګار او نیم ساړه
لکه وژاړي څوک چاته
په لیمو اوښکې پراته
لکه وسوزي په اور کې
بې ګناه په اور پاخه
لکه نوی څوک کافر شي
ایمان وي په تله را تله
لکه نوی میکدې ته
په ډار ډار راشي زاړه
لکه غواړي خوله له چانه
او په مړو سترګو کاته ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه کور د چا ویران شي
بې له څه او بې له څه
لکه وښکاري بندي ته
کلو پس د آسمان شنه
لکه غږ شي دوزخي ته
راشه ته او راشه ته
لکه ورکړي څوک یتیم ته
خپل د خوښې ښه خواږه
لکه ورکړي کربلا کې
یزید چاته سرې اوبه
لکه پرخه په غوټۍ کې
د ګل زړه نه واخلي سره

لکه رنګ چې ته میلمه کا
سترګې جام کړې فرش لیمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده غږ دې تر آسمان نه رسي
دا څه له زلفو جوړ رباب خو نه دي
په زم زم کله ستا سرشت بدل شي...
دا د ساقي سترګو شراب خو نه دی
ای کبرجنه ای ډارن زاهده!
مین شه !مینه ده عذاب خو نه دي
که دې لیلا سره دوزخ ته بیایي
جنت دې ورک شي، ښکلی خواب خو نه دي
مینه دا نه چې دې په خوا کې اوسي
مینه ده، رب دی، در کلاب خو نه دي
مینه کې نه شته راکړه، ورکړه ده تول
مینه باران دی زلفو تاب خو نه دي
کله د چا له پاره اور واخله
د عشق اصول دي څه ثواب خو نه دي

رنګ چې په عشق کې ورته پاتې راغی
معشوقې زر دي څه تراب خو نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق د پاتو امېدونه نه وي
د ماتو زړونو آوازونه نه وي
چې مې آواز تر تا ونه رسېدو
د ځینو ځینو قسمتونه نه وي
ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې
زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي
آه بیا به هغه پخوانۍ نه شې ته
چې مې په سترګوکې نمونه نه وي

د رنګ ناکامې مینې هېره نه شې
نور لرم څه که پرهرونه نه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هوښيار نه شي پيدا څوک په ازل کې
په قرآن که يې په وحې بيا بدل کړې...
چې پيدا شي څوک هوښيار وي يا کم عقله
سيورى لمر نه شي نه لمر به د چا ضل کړې
عقل ځوان نه شي د وخت په تېرېدلو
د لېوه له ډار په منډه به څه شل کړې
که شاگرد د جبرئيل شي واړه عمر
دا د ځنو به په خداى که نولس شل کړې
چې څوک نه ځي نو په غېږه کې بې بوځې
نوش دارو چې نه خوري څوک نو څه به چل کړې

ړنگه لاس د پرې کوو دى چې څوک غل شي
ټول پښتون خدايه د پوهې پسې غل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړنګ ته ستا سترګي کافري
ړنګ ته کفر هم ملګرې
ړنګ ته کفر ایمان نه شته
چې هر څه کړي ستا خبرې...
چې هر څه کې
هر څه ته یې
بیا ته زه
او زه هم ته یې
ړنګ ته هغه سترګې ورکړه
چې له اوره خوري بخرې
ته یې اور او ته جنت یې
ته یې شهد
ته شکرې
ته لمبه د ابراهیم یې
ته یې بت او ته آذرې
ته کعبه ته کعبه نه یې
چا ته زړه کې
چا نه لرې
خوله مې بنده
خوله ماته
ته اوبه یې
ته نښترې
اور به بل شي ړنګه چوپ شه!
که پرې پوه شي وچ ککرې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تا په خوله راشم نبات نبات شم
زهر وم تریخ ومه له تا نه شات شم
هندو صورتې ښایستو نه ډکې
هیڅ وم له تا سره خبر شم بات(۱) شم
ایت وم وِرد وم د صوفي د ذکر
نخا شم تاسره مطرب صفات شم
د مرگ هیبت وم د بسمل پرهرو
تا سره روح د خدای، ټول کاینات شم
تا سره عرش شمه د خدای جونگړې
بې تا کعبه کې سپک شم هغه لات (۲) شم
د گل رنگ، گل رویې، گل ورېم، «پرخې»
بې تا د وخت محمود ته سومنات شم
جبرئیل غږې، قرآني وحیه یې
منسوخ وم تا سره سوره، ایات شم
په دې "ړنگ" پوه دی مسیحا نفسې!
چې څې، په تلو به دې ښیبنه شم مات شم

بات = خبر(هندي)
لات = بت (په کعبه شریفه کې د یو بت نوم)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرښتو سترګو حیا په شانتې
ورو ورو خولو د مسکا په شانتې
د ګل په مخ هغه نازکه ښایست
وږمو امیل نه خور هوا په شانتې
د محبت د خامو تورو په رنګ
د عاشق زړه وتې دعا په شانتې
د انځورګر له رنګ رنګینه انځور
د ګل له روح نه جوړ دوا په شانتې
نوي مین د امیدونو غوندې
د سترګو تورو معما په شانتې
د زاهدانو د جنت تخیل
د لوی ښتن د مسیحا په شانتې
د نوې پېغلې د غرور د څادر
په غوټۍ شونډو د خندا په شانتې
د سپین جبین په سر ځندۍ ماتیکه
د سپینې زنې د رڼا په شانتې
د هر ښایست ځانته را ښکلو هنر
د نجونو لاس کې لوند دیبا په شانتې
څه در ته نور ووایم خدای د مینې
د فارسي ژبو د "خدا" په شانتې

بس چې د رنګ وې کابلې جانانه
د هجران غم او د سزا په شانتې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال

ګڼي یو دی زېړو شین و تورو سپین

د انسان جوهر او ار دی الهي

انعکاس یې څوک فارسي کړو څوک پکتین

خاوره ونه میوه ټول دي له یو اره

غوره نه دی څوک په خوند او څوک جبین

تشه مینه څوک بنده کړي څوک مولا

په جهان به پیدا نه شي تري غټ دین

تفسیر د رنګ د محمد د دین دا

مینه، عشق او محبت عین الیقین

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه ده چې تش زړه درپسې لوېږي
چې ته نه وې دغه ستوري هم رالوېږي
چې په کوم آسمان کې نه وې بدرئ مخې!
خدای به څنگه هلته ځان سره اوسېږي
اوس نو راشه زما جونگړه تشه گوره
دوزخونو غوندې بې گناه سوزېږي
ای گل خویې! نرگس رو یې! په دې پوه شه
د بانړو اغزي مې تا پسې خوږېږي
غم دې نه دی د فلک تورې تیارې دي
د تسل په رڼا لا پسې تیرېږي

هو، په مرگ باندې آرام شي د ړنگ مات زړه
دریغا، ته په کې اوسېږې نه ودرېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تار د زلفو یې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له یو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه یې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شیرینه نه شوه، ګرم یمه زه
د نن فرهاد یم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د زاهدانو خونې رنګې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت ګټلی نه شم
وروزې، لیمه، سترګې، بانه سره اننګې او شونډې
په ما جرګه دي محتسبه ستا منلی نه شم

معشوقه نقده ده ستا رنګ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمان چې وورې څه دلیل نه غواړي
ځینې چې ځي زړه بل بدیل نه غواړي
لاړ دې شي، څوک، څوک ودرولی نه شي
سلګۍ هم وړي او هم قتیل نه غواړي
څه څوک د ځینو سره ځنګه تړي
مه پوښته هېڅ بیا قال و قیل نه غواړي
د زړه کارونه لکه خدای چې کوي
ګریوان خړوب شي باران نیل نه غواړي

د رنګ ماشوم زړه چې به کله ځوان شي
تا غواړي تا بل هېڅ دلیل نه غواړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي
يوازې هغه پښتنه سوې ګودر او کلي
سوې جندې پاتې ايرو کې پښتنې پاتي دي
له هر لوېدلي ديوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل ټپي د مَړو خولو کې پښتنې پاتې دي
د پښتونوالي تعريفونه مو اغيار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، يتيمه او بې وځله پښتو
د تاريخ ورکو هديرو کې پښتنې پاتې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنا

خپل ځرمن له سره بره خپله مار کړه
سرې سپک، خپل سپک عمل او سپک ګفتار کړه
کتابونه واړه جوړ دي له کاغذو
که درنښت د قرآن غواړې معنا یار کړه
تل هغه چې په سر ناست وي شمله نه وي
د دیوار په سر ځځلې هم دربار کړه
راز د زړه که دې د غره سره هم پټ کړ
همدا ستا په مخ به بیا هغه اظهار کړه
هېڅ څه نه لرو، پروا هم د څه نه شته
دا ادب چې را کې نه شته دا مو خوار کړه

ړنګه بیا دې که را تله شو دې جهان ته
ادب زده کړه بې ادب واړه سنګسار کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاپې

هر چانه په هر څه کې چې پاتې دي
نه اوري، کاڼه دي، خوشې ګاټې دي
دا د سترو سترو پښتنو زامن
څه چې لري هغه سترې لاپې دي
خدايږو په کې دين نه پښتونواله شته
پاتې بومياو ته تش غاپې دي
ستر تاريخ او سپک حال ته مو وګورئ
ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي
ويښ شئ! ای د مرګ په خوب ويده خلکو!
هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي

ړنګه لا به نور پسې ذليل شې ته
لا خو د غليم ارادې پاکې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه سره لوبې کول ښه نه دي
مخ ګرځول بيا پټ ليدل ښه نه دي
تا سره زړه وايي چې مينه کوم
بيا ليونی زړه ته ويل ښه نه دي
له هر څه هر څه په تا تېره يمه
بيا د پښتو منځ ته راوړل ښه نه دي
لکه خبره مې په شونډو اوسې
بيا ويل شونډې ښکلول ښه نه دي
زړه د بڼو په غشو ځيرې کول
پرته په زلفو تار ګنډل ښه نه دي
د زړه مرغه په مينه ووړ غټول
د خال دانو باندې وژل ښه نه دي
چې په لار لاړې د سرتېرو سره
په نيمه لار، لار بدلول ښه نه دي
څوک چې له تا د زړه خوښې ځاروي
تنها خندل تنها ژړل ښه نه دي
دا منم مينه د هرچا کار نه دی
نفرتو کې هم اوسېدل ښه نه دي
که ليلا نه شوې هومره هم پوهه شه
د ليونو دې سپکول ښه نه دي

هېڅ رنګ ته مه کوه په مينه نظر
په کبر مخ هم ګرځول ښه نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې په رانجو کې په وفا د سويو رنګ نه شته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته يې پتنګ نه شته
لاړه شه منسوخه يې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مينې جنګ نه شته
هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
اى بېوفا خدايه د عشق اوس يې هغه څنګ نه شته
ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
اى هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنګ نه شته

زه دې په جفا باندې خپه نه يم خو هومره چې
ژاړمه زړګي ته ستا چې نور په کې ستا ړنګ نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مینې کافر وم تا ایمان سره عادت کړمه
ولې رانه ځې چې دې د ځان سره عادت کړمه
مینه که دې نه لیکله ما ته د ازل ساقي
څه له، څه له، څه له دې جانان سره عادت کړمه
زه ومه او دښتې وې رمې ولې پیایلې مې
مړو سترګو پیالو زلفو زندان سره عادت کړمه
زړه به له غرور چې نه کړه خدای ته د الفت سجده
خرڅ شوم په روپۍ چا دې دوکان سره عادت کړمه
ګل د وفا مړاوې شو ستا لاس او ستا اوربل پسې
ای د زړه بهاره چا خزان سره عادت کړمه
ډېر مې یوسف مخې په روپۍ باندې اخستې ول
تا زلیخا خویه کړم تاوان سره عادت کړمه
شمعه نه وم زه چې به د شپو تر پایه مړ ومه
زړه لمبو، لمبو کې د ګزران سره عادت کړمه

"پرخې"! رنګ ته نښې هېڅ ګل ستا د مخ ورنه کړلې
داسې ښکارې تا دې د هجران سره عادت کړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پښې د ترږو نه دي
زه د عقل لیونی یم
دا کیسې د ویو نه دي
تر السته پخوانی یم
وم د نوحِ سره بېړۍ کې
په کنعان کې ځولنی یم
د یونس سره اوبو کې
د احمد سره ثوری یم
له هوښیارو یم بېزاره
زه مجنون یم صحرانی یم
زه پتنګ یم زه یم شمعه
نامراده سبانی یم
زه کافر یم زه مؤمن یم
زه هر څه کې لومړنی یم

چې ږنګ یاحی و یا هو کړي
بل منصور یم بېټنی یم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څم تا نه لرې د اغزو په څوکو
د اسوېلو سرو وږمو په څوکو
له تا جفاوړمه وفا پرېږدمه
په اوښکو ډکو د باڼو په څوکو
پتنگ وم مینې په سودا پوهېدم
دا چې به سوزم د لمبو په څوکو
ما دې په سترگو کې سبا لوستې وه
چې ورځ مې توره شه رانجو په څوکو
څنگه رایادې کړم د مینې کیسې
د لباسي ماتو لوظو په څوکو
د پاتې مینې خاطرې داسې دي
داغدر غاټول د دښتو غرو په څوکو

ړنگه له مینې یې تش دا پاتې شول
نرۍ سلگۍ د نیمو شپو په څوکو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه ـ

رنګ له ورایه که مهتاب وي
حورو سپینو کې حساب وي
لکه ګل وي ښایسته مخې
لکه خار یې خوی خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه ګلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړین دی
خو چې تنګ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خواږه تریخ لکه شراب وي
که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځنې ساته
که نبي د ستر کتاب وي

*د دې شعر سره تر ډېره اوس همفکره نه یم، یا کلیت نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د شاتو زهرو خوند دی، که دې خوښ دی که نه
بس داسې ژوند بس داسې ژوند دی، که دې خوښ دی که نه
اوس دې په غاړه پرې وتلی څه بدل نه لرې
جهل هم بحث د پسند دی، که دې خوښ دی که نه
چې د ازل ساقي گرېوان هم رانیولی نه شې
بنده په داسې بند کې بند دی، که دې خوښ دی که نه
دلته وفا بدل جفا، دلته رټل رټل دي
دلته د هجر شپو مړوند دی، که دې خوښ دی که نه
انسان د یوې مړۍ، جامو او د سلگو له پاره
د چا د سپو خادم د گند دی، که دې خوښ دی که نه
ځملي د زرو په تلتک کې ابو جهل د وخت
ورته درشل کې هنرمند دی، که دې خوښ دی که نه
موږ په دروغو خوشحالېږو، نه چې نه پوهېږو
پرون د نن له پاره پند دی، که دې خوښ دی که نه

رنگه امیل د ژوند ترړلی په امید کې ښه دی
گنې بندرنگه یې هر بند دی، که دې خوښ دی که نه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب وي او شباب وي شېخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا لیکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟
نه به زه کله زاهد شم نه به ته په میو مست شې
څه چې ته ښښې په جنت کې، زه يې دلته که پوهېږې
د ازل ساقي له دره، بې له می غوښتل حرام دي
بې میخوره میخانه کې کوڅه ډب يې که اوسېږې
راشه راشه مسلمان شه د رندی پیاله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون يې څه وېرېږې

په يوه تریخ ځاځکي د میو ړنګ پلورلې دا دنیا ده
قلندر شې لیونی شې بیا په دې سودا پوهېږې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعې ته چې په سحر مرې، زه هم سم مرم
زه د تا په شان د زړه له غمه هم مرم
د خوږې مینې یادونه داسې تریخ دي
اخ، کمبخته بخته زه دې له مرهم مرم
دا زما کمبختي نه ده نو بیا څه ده
زه د عشق د محبت خدای له ستم مرم
د لیدو غاټکي سم راته انګار شي
زه له یو څاڅکي باڼو په سر له نم مرم
له یوې سلګۍ مې ټولې ورته ځار کړې
زه له دې خپلو بې قدرو سلګو غم مرم
زړه پوهېږي چې په عشق کې خوښي نه شته
خو زه هجر او وصال کې هم هر دم مرم
معشوقو ته خدای ورکړی عجب خوی دی
زر یې یو ناز باندې مرم خو لا هم کم مرم
ای زما نازکه زړه څه به مرهم شي
چې د یار د سترګو میو په کرم مرم

ته به رنګه له دې ښه خنګه ښاد شي
چې دې فال وایي په عشق کې د شبنم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څوک نوی نوی میو باندې راشي
بېرته ولوېږي له جام سره چې پاڅي
ته چې پرخه شوې په ګل باندې پرته وې
په دې بڼ کې ګلان څکه داسې ناڅي
چې دې سرې شونډې په ګل باندې پیرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت څاڅي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
ګل له تا چې ستا اوربل سره په خوا څي

نیم صورت دې ړنګ لیدلی خدایه خیر کړې
داسې نه چې بیا په عشق د چا رسوا شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې دي په ګوګل کې، چې بيا زړه ليونی شوی
زنځيرونه يې شلولي، ښه دی ښه ليونی شوی
په سجده کې جانان نه شته په کعبه کې جانان نه شته
ځان ته وايي کور د خدای يم هوښيار که ليونی شوی
په يو خيال په يو تصوير کې، په يو سيوري په يو نور کې
د چا خال ورته ښکارېږي په نه څه ليونی شوی
حقيقت په آيينه کې مجاز ښکاري مجاز نه دی
عقله ونه دې لا لنډه ستا نه زه ليونی شوی
ځار له داسې ليوني نه چې هوښيار ورپسې مړه شي
بې له څه او بې له څه نه بې ليده ليونی شوی
نو په لار د ليونو به عقله کله قدم نه ږدې
سقراط او افلاطون هم له دې نه ليونی شوی
دلته مه پرېږدئ زاهد چې نامحرمو ته حرام دی
عقل خر او زړه سلطان دی خر ويده ليونی شوی
ته يې غواړه په جنت کې دا همدلته په حجره کې
دا له خدای سره نڅا کړي او که ته ليونی شوی

ړنګه تش ګوګل رباب کړه چې ساقي دې مېلمه کړی
د "يس" شراب کړه پورته خوږ ترخه ليونی شوی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کړي
د دنيا او عقبا غم له ما کوته کړي
چې له ځانه هم جهانه بېگانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کړي
چې د کفرو د ايمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کړي
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سينه کې د ساقي جوړه کعبه کړي
کاينات چې واړه مانه په طواف شي
د "يس" د ميو جام زما سينه کړي
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان يې ديوانه کړي

ړنگه کله چې په ميو باندې مست شي
ليکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دارلو تفسیر پرېږده، یوه کرښه مینه زده کړه
په دې حورو دې ډېر مړه کړو، څه د عشق له دینه زده کړه
چې په شتون کې دې ژوندي وي، او په تلو باندې دې مړه شي
دا کمال سرې سترګی شیخه، ته له ساه له وینه زده کړه
څوک په شونډو حلال نه شو، چې پستې دي او خوږې دي
چاره کېږي چې زړه کلک وي، دا هم له آیینه زده کړه
دوه رنګي او دوه خبرې، زموږ مرګ ښه، تا ته خوتې
هر صورت ته خپل صورت شه، دا خوي له آیینه زده کړه
هره ستونزه ټول کارونه تشدد سره ورانېږي
کله سخت شه کله نرم، دا له خپله غینه زده کړه
خپل تاریخ او خپل پلرو ته وفا ښایي وفا وکړه
منم خوی دې د پیشو دی، وفا لږ له سپینه زده کړه
رنګ ته مه وایه چې ولې، په ادب کې بې ادب شوې
د ناروغ علاج له پاره له طبیبه سپینه زده کړه
آیینه= له وسپنې
آیینه= هنداره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو یارانو نه کړم دروند، چې ولې؟
د عشق باران نه کړمه لوند، چې ولې؟
څو گز پگړی، بریت او پښتو ژبې هم
د عزت تار کې نه کړم بند، چې ولې؟
وربښمین تلتک او دگلابو عطر
وایي لا بوي کوم د گند، چې ولې؟
د سپینو زرو لوښي، می او کباب
کوڅه دېب سپی یمه بې پند، چې ولې؟
چې ستر مفتي شم او ادب مې نه وي
مه پوښته، نه شوم هنرمند، چې ولې؟

مانا چې ورکه وي، ظاهر ووینې
مه وایه رنگ شي ناپېژند، چې ولې؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک به له څه څوک به په څه ډارېږي
ورځ د قیامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي
خو زه په خدای که له هېڅ څه ډارېږم
زړه د مړ قام په بیا لیده ډارېږي
زه له پښتون بله ګېله نه لرم
له پښتونوالي پښتانه ډارېږي
خدایه دا څنګه خوب شو؟ څه پرې وشول؟
د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي

رنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی
پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن پښتون

نن پښتون کې پاتې څه دي نور له پلاره
«نوم»، هغه هم غلط ليکي دا ناکاره
خپه نه شئ حماقت کې هومره ښه دي
ورور ورور وژني چې دا کار د دين له پاره
اتفاق په کې قرآن د هندو کور کې
گل د مينې زرغون نه شي په دې شاړه
د خوشال بچی يم زوی د احمد شاه يم
بس په دې خبرو خوښ دی ړوند بې چاره
گنې تور پنجاب ته داسې مات و گوډ دی
چې «افغان» بللی نه شي ځان له ډاره
د پښتو د پښتونوالې مزار ورک دی
اوس يې ژبه هم ده پاتې له گفتاره
په اردو په فارسي ژبه بيا گړيږي
چې قلم واخلي څه زده کړي شي هوښياره
موږ همدومره هم هوښيار يو د رب شکر
چې پښتو گڼو خيرن مخ، له نصواره
لره بره يو پښتون دی، خر پرې خاندي
کوم پښتون؟ دا دروغ مه کوه نور ياره
د خيبر دره چې لار د تلو راتلو وه
دروازه په کې پښتون نه کړه تياره ؟
اخ، د ړنگ زړه له پښتونه داسې تور دی
لکه تور د پښتون زړه له هوښيار کاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاخه!

مه ډارېږه ای پښتونه اسرافیل شه
د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه
د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی
ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه
پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس کړه
د خپلواکو قافلې سره رحیل شه
پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه
د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه
یا ته هغه ته لنگی ورکه لنگ واخله
یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه

که دې وینه د افغان وي په رگو کې
ړنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلان وفا غواړي وفا نه کوي
زړه هم له مینې هېڅ حیا نه کوي
چې زړه د گل سره په ښاخ کې خوښ دی
اغزو نه تمه دې دوا نه کوي
د ملیار لاس له گل نه رنگ اخستی
د تحمل دې هم دعا نه کوي
په اننگو د گل دا پرخې نه دي
مه وایه دا چې گل ژړا نه کوي
چې اسوېلو جرگې گرېوان ته ورشي
تنهی یې خیرې شي بقا نه کوي
مینه دا نه ده چې وصال ته رسي
پتنگ او شمعه شپه سبا نه کوي
مینه دا هم ده چې به ته سوزېږې
چې په مسکا شي چې مسکا نه کوي

ړنگه ته خاورې شه چې زلفې گل شي
قیس چې کړي څه هغه لیلا نه کوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې سپینې شوې اورونو کې نور
له دوزخو دې خدایه نه وېرېږم
هره شېبه هره ذره مې سوزې
په کومه ورځ دې خدایه نه ژړېږم
ګوندې افغان یمه ګناه مې داده
هر یو خنجر ته به ستا زه ودرېږم
له اوښکو چغو سترې شوې یمه
لیونۍ وریځ یمه بې څه ورېږم
زما له حورو او جنت توبه ده
که په دنیا دې شېبه وخندېږم

د ړنګ ویران وطن ودان که خدایه
خدایږو جنت پسې که وژړېږم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تلې، ما مه گوره، دا زړه مې هومره زغم نه لري
چېر ته به ساتي هومره غم، غمونه کم نه لري
زما د زړه په ويرانو کې آوازې گډې دي
بيا به ويرانه، ويرانه شي للمې نم نه لري
يوسفي مخې چې ته نه وې يعقوب سترگې څه کړي
ته يې منې که نه، دا زړه وس د قسم نه لري
چې تلې زما سره يوه شمعه بله وه بالکې (۱)
چې هيڅ مزار بې سويو شمعو بل همدم نه لري
تللې چا نه دي ستانه کړي، چې د ساه غوندې وي
ساه چې ځي هېڅ طبيب د تللو ساه و دم نه لري
رنگه وفا د ښکلو هومره وي چې وبه ژاړي
ځي د بل چا سره چې مينه څه بې غم نه لري

----

(1)بالک = هغه څوک چې په مينه نه پوهېږي،
بې تعليمه، د فقيرانو خدمتگار، بالکې = مونث مخاطب

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وترم تسبيح کړم، د ريا په لار روان شم
گوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې يې وڅښم آيينه شم، سراسر واړه ايمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وايې کړې کرکه
که شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه گډ شه، د دې ميو په ثواب کې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځنې قربان شم
راشه وگوره ساقي چې، د ايمان له خُم خاني نه
پيمانې جوړوي ډکې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترگې پټ غوږونه، لا ترڅو له عشق بېزار يې
خدای ساقي او جام يس دی، زه به څنگه پښېمان شم
عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه کې
زم پيالو سره گډېږم، چې د روح د څښتن ځان شم

د پيالو نه پور ته کبري، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، رنگ يم خوښ په دې تاوان شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې د وي داسې، که د تا مينه همداسې ده
ما شړه بيا بيا درځم، زما مينه همداسې ده
مه لره په ما يقين چې تا پسې به خاورې شم
خاورې ځواني نه ګورې د چا مينه همداسې ده
ګل چې درته راوړمه اغزو سره مې وتلې
زه اغزي هم ښکل کړمه چې دا مينه همداسې ده
چا ويل چې مينه شه، چې مينه مينه مينه شي
مينه شوم لمبې د کړم دا ستا مينه همداسې ده
ياره دا وفا کول خو ګران هم هومره نه ول تل
يا مې برخې داسې که رښتيا مينه همداسې ده

ړنګه دا چمن دا ګل وږمو سره نفرت کوي
ګل ويل د ښکلو دا وفا مينه همداسې ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هېرول وي آخر چاره، خپلول ولې وي
پرېږدي چې لاس په نيمه لاره، ورکول ولې وي

ولې مين شي هومره څوک، چې ژوند کول ګران شي
ولې دردونه هومره ډېر شي، چې زغمل ګران شي
ولې اى عشقه! خداى له پاره، ژړول ولې وي

د چا ځواني وحشي نظر په يو نظر واخلي
له هر ذرې د چا خوښيو هر اثر واخلي
چا ته چې يوه يوه سلګۍ سپاره، دردول ولې وي

اوبدل د اوښکو نه امېل دى خاطرو ته د عشق
ساه ورکول دي، لار کې پاتو حوصلو ته د عشق
عشقه د غم دې هره چاره، دا منل ولې وي

لوظونو سپک وي هومره چا ته، لکه پرخه په ګل
هېر وي د شپې خبر سبا ته، لکه پرخه په ګل
چې څومې ساه وي دا مې لاره، دا ويل ولې وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات کړه زړه مې مات کړه، په ذرو باند يې مه ګرځه
وسوځه ځواني مې په ايرو باندې يې مه ګرځه
مه وايه چې نه پرېږدم لمنه ستا دا مينه ستا
واړوه ليده خو په ليدو باندې يې مه ګرځه
تا سره دې نه وی د وفا او د لوظو قدر
يوسه خپل لوظونه هديرو باندې يې مه ګرځه
غونډه کړه دا ګل ځواني پرېږده دا اغزن هجران
ګل باندې اوسېږه په اغزو باندې يې مه ګرځه
منی کړه سپرلی د زړه او شاړې کړه د مينې لار
ورژوه ګل د عشق وږمو باندې يې مه ګرځه
پرېږده رنګه پرېږده دا د مينې او د عشق کيسې
ژوند د شمعې ګوره په لمبو باندې يې مه ګرځه

پرخه پرخه مه وايه وفا د پرخې هومره وي
هسې بې خه لاړه شي په شپو باندې يې مه ګرځه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تا نه به حساب د لمونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره درومه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مۍ وم
لیوني به څه څواب ستا د ګیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستۍ تمه د زړو میو د څښو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شي
رنګ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف" ته يې، تر "يا" ته يې، واړه ته يې
شكر شكر زه نور نه يم ښكاره ته يې
زه نور نه يم، زه نور نه يم خدايه شكر
آيينې راكوي زيرى ياره ته يې
شكر شكر په تا شكر زما مينې
قدم ته يې، مزل ته يې لاره ته يې
شكر شكر، زما رنځه زما درده
طبيب ته يې، دوا ته يې، چاره ته يې
شكر شكر، هزار شكر، چې خرڅېږم
بازار ته يې، مشتري دلداره ته يې
شكر شكر، چې د تا په صورت راغلم
ته آيت يې سوره او سي سپاره ته يې

شكر شكر، چې دا مينه آتشي ده
ړنگ چې سوزي، سوزېدو له پاره ته يې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غم په ورکېدو و، خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام دې ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام و چې سور اور شو
واړه وینه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر یو ګوټ مې د وجود په اناالحق دی
یو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له "زه" او "ته" پاکېږي
څه مؤمن شو که کافر او که بل لور شو
په سماع شه رڼګه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

د ډېرو نورو شعرونو په څېر مې دا شعر د حضرت مولانا رح د لاندېني شعر له خیرات او الهام لیکلی:

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست
اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه دا کوم يو مقام شو محبت کې
چې هر جام د زهرو جام شو محبت کې
خپلې مينې ته له مينې نه انکار کړم
چې پښتو سره مې ګام شو محبت کې
لکه شمعه ټوله شپه ورته سوزېږو
په سحر ورته ناکام شو محبت کې
د خِرد تنُور کې زړه له ازل پوخ و
څنګه هسې په څه خام شو محبت کې
دهندوانو عبادت شوې زما مينې
څه عبث عبث انجام شو محبت کې
په شيبه د خيال له دامه وتی نه شم
جوړ له زلفو دام په دام شو محبت کې

رنګه ټول عمر يې لوظ د وفا وکړ
په يو "نه" واړه تمام شو محبت کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا تر څو چې مې آزار کړې زه آزار ښه
ای سلطان د مینې تا سره هر کار ښه
زما سر، د تا په در، د تا ذبیح یم
ستا چاړه زما په غاړه په وار وار ښه
ته مې مات کړه، ته مې مات کړه، ته مې مات کړه
خو زه مات شمه د زلفو په انبار ښه
سوچ کافر دې شم چې پورته به زه ګورم
لاس ور واچوه ګرېوان مې کړه تار تار ښه
معشوقې چې یزید خویه نه وې څنګه
په خنجر به په زړګي کوي ګزار ښه

نو ای رڼګه چې په عشق کې ګرفتار شوې
بیا په چغو په کوکار لکه ستار ښه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا د سترګو په لار تللی یمه
د ژوند له هرې لار وتلی یمه
ذره ذره، قطره قطره مستي یم
ډکه پیاله یمه خو غلی یمه
تریخ مې د زړه خوږه خندا پټوي
د چا تسل ته مسېدلی یمه
ساقي په خپله لاس په لاس کړمه زه
یوسف یم خپلو مې پلورلی یمه
څاڅکی د او ښکو د باڼو په څوکو
وس وس له سترګو پرېوتلی یمه
د لاس د کرښو د دروغو تفسیر
هر غم وهلي ته ښاغلی یمه
چې مې د غم کیسې خلاصی نه لري
مستو په شونډو نازولی یمه

پرخه د ګل په مخ یم ساه نه لرم
زه د هجران هوا وهلی یمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!
ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟
بیا ته مکان لرې او حد لرې ته
ته بېل او بېله خدایي دا ستا ده!
غږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!
یو وزر عرش دی ستا بل منتها ده
نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې
ورک یو یو بل کې دا هم معما ده
ته زما روح یې ته له خاورو نه یې!
تشه شپېلۍ یې دا هوا زما ده
بېل یې له اره او هم بېل نه یې ته
راشه خپل ار ته چې زما اروا ده
ما ته د عقل په تېرو را نه شې
مینه دل دل ده مینه رهنما ده

تر څو په مینه د ساقي نه شې رنګ
سمندر وچه لویه کربلا ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې نه بېزار مه شه، هر څو که دل آزاره وي
کوم سکاره چې نه سوځي هغه سکاره بېکاره وي
نه سوزي چې شمعې ته لمنې ته يې نه رسي
دا د عشق لمنه ده منصور کله بې داره وي
پورته کړه لاسونه آفتونه په ډلو غواړه
غواړي چې راحت زاهد هغه غریب له ډاره وي
چا وفا لیدلې ده له چانه چې حسینه وي؟
حسن ته جفا ښایه جفا دې صد هزاره وي

رنګه زړه تسل ته د پتنګ غوندې لمبې په کار
څو چې پتنګ نه سوزي له حسنه ناقراره وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مې د زړه په کنډو تېره نه شوې
يوه ځپه وې خو مې هېره نه شوې
څوک به دې څنګه له زړه وباسي چې
په کوم ټوټه د زړه چاپېره نه شوې
دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته ځندۍ شوې خو ته وېره نه شوې
د هر يهود، هندو مؤمن مينه يې
هغه احد په شمېر کې ډېره نه شوې

د ړنګ جانان يو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نه شوې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې!

سترګې او په سترګو کې لېمه پرخې
سترګې او په سترګو کې بانړه پرخې
سترګې او په سترګو کې لیده پرخې
سترګې او په سترګو کې اوبه پرخې
پرخې! زما مینې زما زړه پرخې

ګل د ګل لېمو باندې شبنم پرخې
زړه د ګل په روح د ګل کې هم پرخې
تانده ګل په سترګو کې یې نم پرخې
رګ د ګل په رګ کې ساه یې تم پرخې
سترګې د نرګس په کې ویده پرخې
پرخې! زما مینې زما زړه پرخې

جام او په شنه زړه د جام کې سره پرخې
سترګې جام کړه جام سره راځه پرخې
یوسه هوش بې هوشه کړه مېلمه پرخې
پورته کړه دا زلفې او پرده پرخې
شور په مړو ګد کړه له کاته پرخې
پرخې زما مینې زما زړه پرخې
←

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې د آسمان په تندي خال پرخې
پرخې د ازل ساقي جمال پرخې
پرخې آیت پروت په کې کمال پرخې
پرخې مینه مینه کې وصال پرخې
پرخې مینه مینه مینه ته پرخې
پرخې زما مینې زما زړه پرخې

پرخې! د رنګ پرخې بس زما پرخې
سره د اننګو یې د وفا پرخې
رنګ د ملایکو د حیا پرخې
زما دعا د هر دعا دعا پرخې
پرخې څوک به ستا ثنا کړي څه پرخې
پرخې زما مینې زما زړه پرخې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آواز مې د سلګو واوره
راځه چې ځو له دې ښاره

له دې کلي له دې چمن
له دې خلکو له دې وطن
د عشق په لور په دې لاره

په دښتو کې له ګل سره
له شور د کوم بلبل سره
اوسېږو به یو بل سره
زما شه ته زه ستا یاره

لیده به درته جام کړمه
له ستورو به ماښام کړمه
آسمان به ستا په نام کړمه
بند بند به ستا په دام کړمه
هر چاره ستا د زړه چاره

تر تل به دا دنیا نه وي
ستا حسن زما ژړا نه وي
دنیا به مې تر تا نه وي
د زړه به زور په چا نه وي
ستا رنګ به بې پروانه وي
را ! راکه راس دې په ښکاره

په د شعر کې مې داسې تجربه کړې چې په هر بند کې مې یو فرد ور اضافه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځورېدلی په وفا او جفا نه یم
پرواګېر د زهرو هم د دوا نه یم
مینه مخ د لیوني دی ښنګه پټ شه
لا تر څو چې رسوا نه یمه ستا نه یم
که مې پرېږدي په ممبر کې به آواز کړم
زه د عشق امام یم حورو ملا نه یم
هیڅ سجده مې دې منلې خدایه نه شي
که قیام د عشق رکوع اقتدا نه یم
یار د زنې خال ازل کې راښکاره کړ
شېخه زه د دې کعبې یم د تا نه یم
ته یې ولټوه هغې خټو کور کې
زه په خال کې او قسم چې خطا نه یم
که په عشق کې د یار څوک را ته پېغور کړي
رسوا شوی یم په عشق کې، په غلا نه یم
چې د شمعې لمن اوښکونه جوړېږي
لا تر څو چې لمبه نه یم رڼا نه یم
توره بخته تورو زلفو نه دې ځار شم
څو چې خیال کې یار لرم نیمخوا نه یم
کله ګل کې کله پرخه کله خار کې
ښنګه وایې به چې زه هویدا نه یم
ړنګ د ښکلو لمن ځکه پرېښوی نه شي
رنګ د عشق یمه له حسن جلا نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره !

چې د خدای په صورت درونـد دړ تـه ولاړ وي
د ژوندون د بندو لارو په سر لار وي
هېڅ ثاني يې په بشر په ملک نه شته
خدايه څومره خوږ صورت د چا د پلار وي
چې د خدای په کور هم نه اوري ستا غږ څوک
سم له چا سره د پلار کوکار کوکار وي
يا دې پرېږدي هر يو څوک په ناخوالۍ کې
چې ته ګل شې هر ستم ته لکه خار وي
که په خپله، خپله پښه په چاړه پرې کړې
هر شاهين ته ټټر ايښی تريخ ستار وي

ږنګه کله که اغيار غشي ته سم شوې
همدې پلار به دې سر ايښی په هر دار وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د يادونو سيلۍ، مړي ته ژوندورکوي
ته چې را ياده شوې زه، له قبر پاڅېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نه شومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاڅېدمه
ستا مۍ حلال دي په ما، ستا ميخانه کعبه ده
مؤمن له جامه شومه چې سحر پاڅېدمه
ته لکه ګل او پرخه سره شوي په دې پوهېږم
چې بيګانۍ شې ته بيا له نظر پاڅېمدمه
چرته تا نه لټوم نړدې شارګ نه اوسې
ستا لټوو ته مګر په مکر پاڅېدمه

زه ړنګ جامونه شمېرم تسبيح ريا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاڅېدمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ نظر مې چې د مست نظر په لور شو
پښتنې ساقي د سترګو جام نسکور شو
سره شراب د اننګو په سرو خواره شول
تعصب نه يې د زنې خال رنګ تور شو
سپينه خوله يې د ښيښو په رپېدا شوه
لکه جام په جام لګېږي داسې شور شو
د باڼو غشي يې سم کړل خپل ګرېوان ته
په تندي يې زما د بخت د کرښو کور شو
په يو يو يې زلفې راغلې چې تسل کا
خپل ښايست چې ښايستې لره پېغور شو

ړنګه رنګ که نازک خيال په کاغذو کې
د حميد د غزل زړه که پرې ټکور شو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو چې دې سترګې را په يادې نه شي
ستا خاطرې مې ټولې هېرې کړلې
هغه کوڅو باندې نور نه ګرځمه
چې جنازې د عشق مې تېرې کړلې
اوس مې زړګی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې
خو بې پښتو اوښکې مې سترګو کې شي
سترګو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

رنګه هېرېږي نه د تللو مينه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله – PEACE – صلح

سرونه لاړل، افســـوس، موخه را ته سوله نه وه
په دین راګیر ول خو مطلب یې چا ته ســـــوله نه وه

چاړې مې لاس کې د ملا د مفتي ســـرې لیدلي
په مدرسه کې په مسجد کې پا ته ســـوله نه وه

خدای وایي. خپل قرآن کې "خیر دی، سوله خیر دی" که نه ؟
که ته مؤمن یې، ستا نه ولې ما ته ســـوله نه وه

عجب تفسیر د دین تـــور مخي راښوولی را ته
دوزخ کې سوله، د جنت و خوا ته ســوله نه وه

د دین د ننګ د ناموس ټولې تنې دوی شــــلولي
د چا چې مخ ته قرآن پټه شاته ســـوله نه وه

ړنګه مانا د اسلام ســـــولې نه تخمه اخستې
الله ته خیر و، منافق ملا ته ســوله نه وه

د ټولني په هره ډله کې ښه او بد شته هغه که ډاکټر، انجنیر، ملا او یا بله وي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپینه خوله سره، د زړګي بړاس دی
خیرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی
ګوندې له سترګو دې لویدلی یمه
زړه مې ډکېږي دا د څه وسواس دی
سپو ته د در دې چې ښاغلی وایم
ناځوانې مینې ستا د مینې پاس دی
زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپینې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلی ویني خزان وویني
د رنګ د مینې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوزه شمعې لږ په ورو وسوزه
زما د ساه سره په تلو وسوزه
د وفا زمکې لا خړوبې نه دي
د زړه د وینو تر راتلو وسوزه
لا مې یو څو سلګۍ په لار پاتې دي
هغو سلګو ته په کتو وسوزه
سترګې مې لار ویني د چا د راتلو
پتې به شي تر څو شپېو وسوزه
چې جنازې د ارمانو خاورې شي
زما په مزار په جنازو وسوزه

د رنګ دا وران جهان تیارې خوښوي
پاتې رڼا هم په تیارو وسوزه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کېږي چې خال سره دې خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننګو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانګو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړګی مې مرګ لره په منډو کړې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رګونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم
نوې مانا جوړه د وصال شمه

مینې ته دې مینه زه هینداره کړم
پل ته دې لیمه خپاره په لاره کړم
وریځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبګیر وهلی تانده کړه
څوک چې مسیحا وژلی تانده کړه
خاورې رنګ یم تا سره به لال شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته نه وې، د ساقي په پیمانه کې پاته څه دي
ستا د سترګو درناوی و، موږ وېل خوارږه ترخه دي
هر پرهر مو په سینه کې ستا مسکا باندې مسکی و
اوس د سترګو باڼه غشي په لیدو راته پراته دي
دا مې اوښکو سمندر کې سره لیده که سره لالونه
یا دې خیال سترګو ته بر شو او لمبه لمبه لمبه دي

تخیل کې مې ستا کور و، ته وې ستا د میني شور و
مرور اوس څو یادونه مې په زړه خواره واره دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سترګونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په ګریوان کې
ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانۍ سره مې سم
د زړه سره د عقل د جګړو په سره میدان کې
دا عمر ځومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو ګوټه تیر شو چاه زنخدان کې
لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دي شونډې د دوه سترګو په ارمان کې

ای رنګه بختورو ته به مینه ور رسېږې
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښنه کې او په مینه کې برباد
څه بیوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په بانړو او هم له غشو
نه له یاره نه اغیاره ځینې ښاد
هیڅ قرار یې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هیڅ چا یې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په میخانه کې نامراد
چې مجنون غوندې په دښتو پسې گرځي
مینه ورکه ده له کلیو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د رنگ زړه
کومه ترکه مسیح خویه کړې آباد

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې ته!

پر اننگو د بیلتانه د تیرو لمر پرخه وي
شوگیر وهلي گل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د لیوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آیینه رویه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرگس د غم زنگون ته سترگې ټیټې ځکه گوري
د سویو سویو اسویلو په زړه اثر پرخه وي
چې مینا تشه شي پیالې تشې شي هلته سترگې
د ساقي جام شي پیمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مینه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي

د رنگ غزل ته غزال سترگو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخیل سترگو یې پرهر پرخه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت شيطان

دين وايو دين وايو ايمان وايو
د وخت شيطان ته مسلمان وايو
که څوک اوزي ته هم پټکی واغوندي
ورته ملا شيخ القرآن وايو
شېخه زما او ستا په دي ورانه ده
موږ مينه ناکو ته انسان وايو
قرآن نازل شو انسانانو لره
بې انسانيتو ته شيطان وايو
راشه تفسير په ميخانه کې وکړه
"يس" ته مې "طه" ته خوان وايو
سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو
تور حجروالو ته نادان وايو
خپل لباسي ايمان ته اور بلوه
ځان ته پتنگ د ستر سبحان وايو

ړنگه اوچت که جام د مينې په نوم
ساقي ته مونږه لامکان وايو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغا

د ویده باز نه وخت کارغه جوړوي
له مړ زمري تپوس خواړه جوړوي
خطا د وخت نه ده رقیب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سکاره جوړوي
بیا بیا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت يې هیر دی نور ترې څه جوړوي
هغه چې خیل سره خپل نه الوځي
د ښکارې تور غشي ته سره جوړوي

ړنګه د هغه مړې لمونځ مه کوه
چې د شخصیت مړی يې کړه جوړوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خواله!

کله ماغزه مې لیوني شي او رښتیا ووایي
شیخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووایي
ډېر حقیقت په خلایق کې شته چې اور لږوي
جنت به خوږ وي څوک به تریخ د دې دنیا ووایي
که آدم ګرځېده جنت کې نو شیطان څه کول؟
یا غریب جوړ و دې خطا ته څوک به دا ووایي
څه که آدم ګناه ګناه وه او دنیا ته راتلو
څوک به ګناه د ټول انسان او دا سزا ووایي
بلا مخلوق په ضعیف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووایي
قرآن ازل کې لیکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنګه ښه وینا ووایي
منم چې راغلو ټول دنیا ته، نو دا شور په څه دی
په څه ګناه انسان کړېږي، دا تر چا ووایي
څوک ډوډۍ نه لري، څوک پلار او څوک وره جونګړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووایي
یو خوانه وایې چې "ضعیف دی انسان"، ما جوړ کړی
بیا وایې سوزم یې که کفر ناسزا ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

...خدایه ! شیطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنه کړو
ځوک به نو چا ته د دا هسې رنګ وبا ووایي
خدایه مورږ لوبه یو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به ځوک څه ځانته پاچا ووایي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غږېږه
ګرانې د هوش کیسې دي دا را ته مینا ووایي

خدایه ! دا نه وایم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "ړنګ" ته لیونی زړه نن سبا ووایي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که قسم کوم چې هېره شوې، دروغ دی
یوه سېلۍ وې سحر تېره شوې، دروغ دی
دا دروغ دي چې ژوندو کې شمېرل کېږم
تللې ساه یې بېله نوره شوې، دروغ دی
بې له تا مې تخیل کې نور څه نه شته
لنډه غېږه وې چاپېره شوې، دروغ دی
په لومړي نظر کې مینه هر څه سوزي
د هجران په لمبو ډېره شوې، دروغ دی

که ته رنګ ته وایې صبر شوم له تا نه
پرخې ته په دې مخ توره شوې، دروغ دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده تاسره مې ورانه نه ده
خو د تا لاره په ما گرانه نه ده
ته د جنت له پاره سر ټکوې
ما ته جنت تشه پيمانه نه ده
د تا ايمان په کلمو تړلی
ما ته ايمان کفر ځولانه نه ده
ته له شيطان ډارېږې ځان پټوې
زما سينه خامه بتخانه نه ده
دلته د "زه" او "ته" مانا يوه ده
دلته جانان څوک، څوک جانانه نه ده
دلته حساب او راکړه ورکړه نه شته
دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده
دلته د حورو کيسې خوند نه لري
دلته بې مينې هيڅ افسانه نه ده
دلته خالق او د مخلوق خبرې
مينه ده مينه بله پانه نه ده

زاهده ړنگ درسره نه شو پخلا
چې دې جرگه په کوم ميخانه نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانه !

ومره ومره ومره، ته پیدا يې دې مرگو لره
څو چې ته ویده يې سر د غوځ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننگ دی يو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل لیدی نه شې
خپل ته کافر وايي او کافر گڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننگ تاریخ به پاتې شي
ټيټ به پاچا خان گوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ړنگه ځان په کې حساب نه کړې
کوم پښتون چې نه گڼي خپل ځان ایمان پښتو لره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځنې خدایږو څه بلا اخستي
زمونږه دین د ځان دنیا اخستي
هلکه ! کښېنه د سرکوزي زویه
گناه د چا کله بل چا اخستي
ځان پسې خېټه حامله گرځوي
زما د کاسو سکړک هم تا اخستي
په نه خبره مې دوزخ ته لېږي
جنت گنجۍ واړه ملا اخستي
هلاک هلاک دې شي دا حورو پسې
د خوټو غم د خپل سبا اخستي
تور اوراغان او د کوترو جامې
تاندو فکرونو ترې وبا اخستي
بې خپلواکۍ دین څوک ساتلی نه شي
غسل يې نه شته استنجا اخستي
اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی
د مال دولت کومې خندا اخستي
هو، عالمان بېل ملایان بیل دي
عالمان هم دوی په یغما اخستي

دا عاشقان د حورو څومره ډېر شول
ړنگه خدا هیر دی ټول جما اخستي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه وم تا ته ویلېدم ته نه وې
د تا له پاره سوزېدم ته نه وې
ته نه وې ستوري ول سپوږمۍ وه شپه وه
مات مات ستار وم غږېدم ته نه وې
خاموشه زړه د شپو کې سوړ اسوېلی
لکه لوظونه ماتېدم ته نه وې
سیلۍ وهلې پاڼې، پاڼې پاڼې
د ژوند له ښاخه بېلېدم ته نه وې
ته نه وې داسې لکه ساه چې نه وي
یوه جنازه وم تېرېدم ته نه وې

د تا د مینې مړی وخت سوزوو
زه رنګ یوازې ژړېدم ته نه وې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې ساه يو، بيا راتللی نه شو
نه يو کېدی او بيلېدلی نه شو
تړوله خبر يو د وصال هم نه ده
ساه يو بې تنه اوسېدلی نه شو
څه دي چې تا له څه ويلو ساتي
څه ما، او دا چا ته ويلی نه شو
يا زه مجنون نه شوم د تا مينه کې
يا ته ليلا، چې رسېدلی نه شو

له ساه بېل وسوو لکه کب تپانده
ړنګ قسمتونه سمېدلی نه شو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه چينه کې مات منګی هم ستا مين غوندې و
د ښنار لاندې پروت بنګړی هم ستا مين غوندې و
چې د بېلتون سره دې څه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مين غوندې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترګو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مين غوندې و
اوس دلته شپه شي بيا د شپې پسې شپه بله راځي
ګوندې چې زيړ لمر سبانی هم ستا مين غوندې و
په تا مين دلته څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوګی هم ستا مين غوندې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا ړنګ به څه ووايي
خو واوره يو بل ليونی هم ستا مين غوندې و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مريه!

غلام پښتونه ! ته د دين مه وايه
بې خپلواکۍ بل ته آيين مه وايه
څو د مغل وارث پنجاب بندي يې
پښتونه ړوند شې فلسطين مه وايه
لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي
تپوسه ځان ته لا شاهين مه وايه
له بنګالي دې هم زده کړې نه ده
ځانته بچی د ستر پکتين مه وايه
ژبه دې مړه شوه تاريخونه مړه شول
وينې شه ګمان ته دې يقين مه وايه

د آزادۍ څپې که نه کړې غورځنګ
څاڅکی دی، رنګ ته اباسين مه وايه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې کهول دی او رذیل دی را ته پیل دی
که پردی دی اسرافیل دی هم رذیل دی
د ښځتن هنداري سپینې وي سپېڅلې
دا په کومو آیینو کې خدای موندل دی
حقیقت مو خپلو ګټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قیل دی
څو اړیکو ته مړوند او مټ مات نه کړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دلیل دی
د دلدل وزرې نه غواړي نه وحیه
یو قدم د نفس په سپیو اېښودل دی

ړنګه څه به وایي خدای هغه مَلکْ ته
چې ویل یې انسان ستر دی او جمیل دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون به بیا پیدا شي، بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وايي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځینې ځینې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځني ځنې هومره ځان په ړیرو ستر وګڼي
ګوندې ویښته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
ړنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نه شته
ډېر دي چې طواف کوي خو يو په کې سړی نه شته
هر چا ته چې ګورمه صليب لري او بت لري
غواړي سپينې حورې خو آدم په کې بچی نه شته
ډېرې اوږدې ږيرې دلته ځان د خدای له ذات ګڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نه شته
دا کوښې کافرې دي که زه په کې کافر يمه
ټول په کې بدل ښکاري خو يو په کې پردی نه شته
دلته زنځيرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادی ګناه د سر سړي پټکی نه شته

حال مو د بيزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
ړنګه سپينو سترګو کې دې کسی بېګانی نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به یې د خپل فکري ژوري تر کچې درک کړي:

سترګې تر سترګو وي ليدل بدل وي
د چا د خره پښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چيرته يو رند يو ليونی ګرځېدو
موتی غنم ورسره ولوبېدو
پېيل هغه غنم يوه يوه دانه
د بېل فکرونو په ښارو او بانډه
الله يې وپېيو عيسی او بودا
هو يو بشر خو بېلا بيل يې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدايان يې په لمبو سوزول
غنم هغه ول پېيل شوي بيل ول
په بېل فکرونو ليدل شوي بېل ول
ګڼي غنم هغه چې لوږه مړه کړي
که کوم خباز ورنه ډوډۍ پخه کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا هغه امیل شلولی ولو
اصلي معشوق په يې لیدلی ولو
سترګې پیدا شي تش په مینه باندې
مومن کافر نه شي بېل وینه باندې

رنګه هر بند شلوو ته مینه غواړي
سترګې يې وشي ځوک چې مینه پالي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه!

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دې واړه ډک د مړو هديرو وطنه
په وينو وينو لمبېــــــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترگه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسوېلو وطنه

د پلار د مړي که د خور يا ورور ليدو باندې شو
يو مو خبښ نه وي چې د بل زنې ترو باندې شو
زما د سرو سترگو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړنۍ کې ماشوم ژاړي مور ته مور يې مړه ده
په يخ په لوږه په کوڅو کې چېرته خور يې مړه ده
ای د يتيمو د يسيرو بې پلرو وطنه

پلاره بيا راشه نه جامې بيا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلې شپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د يو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...گوندې ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکارې زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پڼې شوې
رنګ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژاړو د مړو سر ته، ګوندې که بیا ژوندي شي
پرېږدي لمن د پردو، بېرته د قام سړي شي
بلا نومونه غټ غټ څه ابدالي څه غلځي
چې د پښتو خبره شي، نو پښتانه پردي شي
ژبه يې هېره، تاریخ، خپل په اردو زده کوي
چې له الف نه پورته زده کړي پکتین فارسي شي
جرګې مو لاړې لاړې، سړي مو مړه کړه خلکو
ژبه مو کفر شوله، جهاد په موږ صحي شي
مشران هغه چې ساتي د سر په بیه ولس
نه مو هغه مشر چې تور پنجابي ته «جي» شي
زما د کفر فتوا ورکړه چې ما مؤمن کړ
د سومنات له مکتب زما جلاد قاضي شي

ړنګه څندی دې نه کړي، له خوب يې مه پاڅوه
آزاده فکر ته نن، ړانده، ګونګي مفتي شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک ځنګل کې بودا کېږي کله
هر سوړی غارې حرا کېږي کله
مظهر د خدای په هر ذره کې شته، خو
هر لیده داسې بینا کېږی کله
خواله له خدای سره مَلک نه غواړي
څوک وایی هر څوک موسی کېږی کله؟
بلا عالم له کعبې وګرځېدو
تیره کې لوی خدای پیدا کېږي کله

ړنګه د خدای کور هومره لرې نه و
خو ګمراه خپله بومیا کېږي کله

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ږوند ولس ای خدایه
خپلواکۍ سترګې بینا کړې
د افغان په نوم یې لړ څه
تیت سرونه هم جلا کړې
چې به زغرده پښتانه شي
یو افغان ته یې ګویا کړې
د دیورند د شرم کرښه
ورکه ورکه له دنیا کړې
تفکر مو خوشال خان او
هر قائد مو خان پاچا کړې
د افغان په ننګ مو یو یا
دا غلام پښتون تبا کړې

نور که نه مني د ړنګ څه
مستجاب یې دا دعا کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دلته سپي يو، نو جنت کې به انسان څنګه شو؟
نه، تا انسان کړو خو ای خدايه چې شيطان څنګه شو؟
موږ د بيزو له نسله نه يو، د آدم بچي يو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حيوان څنګه شو؟
ما ته ملا وايي مرئ د خپل د ورور غوڅه کړه
داسې وارث د انبياء پسې روان څنګه شو؟
خدايه ! د تا پوهه يې دين او په شيطان وېشلې
کفر آسمان ته خېژي، د سنګ دوران څنګه شو؟
غليم وطن وايي لومړی دی، بيا دِ دين خبره
موږ د چړيانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو؟

ړنګه سياسي شو، يرغمل شو دين، چړيانو سره
ايمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو؟
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پېښور وايي افغان ته پښتون

غدار يادېږي پاکستان ته پښتون

هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی

ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون

د غلامۍ له کړۍ ستړی ستړی

وايي د خان په پل روان ته پښتون.........(پاچا خان بابا)

بگهتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بگهتي)

غدار ويی نه شي جانان ته پښتون

چې د خوشال اذان ته کفر وايي

وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنگه لمبې د آزادۍ بله وه

غواړه دې دين داسې قرآن ته پښتون

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالګر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د ګل لیدو ته د شبنم غوندې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه څنار خزان خزان شو، هغه سیند نه شته دی
ړندې شوې سترګې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د ړنګ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې ګذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر زما د پښتنو د يو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ ديوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده گنې زه هم د ابدال بچی يم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ويلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کيسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ رنگه دا لار نور د کتلو نه ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گل دې په بشر باندې د سرو سپينو غونچه ښکاري
لږ چې ته مسکۍ شې، شونډې ستا د گل سينه ښکاري
زلفې چې پرې ولوېږي سلگو سره په نښتو شي
زما د خيال په بڼ کې د عدن سره وږمه ښکاري
غږ د اسوېلو دې تخيل باندې وربېږي، آه
يا د کوم شپونکي د سوي زړه سوې نغمه ښکاري
ما باندې نازېږي که لېمه يې درانه شوي دي
"پرخه" په رڼه سترگه کې هم ويده ويده ښکاري
هر گل ناوې ناوې دی که نن سپرلی ودېږي ټول
يا دې سور سالو کې اننگي سترگې لېمه ښکاري
بخته ! وه کمبخته! تا له "پرخې" نه جلا کړمه
تانده تانده گل وم، سکاره اور سوې لمبه ښکاري

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بې غمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته گریوان نه شته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنگ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تېری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په تمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جَمعه دی

خون د رنگ وریا دی که یې مړ کړي څوک
خدایږو زړه مې تنگ له دې وطنه دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري ساقي ستا په پیمـانه کې خدای
څوک وایي چې نه شته میخانه کې خدای

"یا حـــی" و "یا هـــــــــو" وایي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتــــــخانه کې خدای
خونـــد د عشق هوښیارو که د مۍ ولید
گـــوري به هر در هر آستانه کې خدای
عقل بانـــــــدې سور دي لیوني د عشق
شور د لیــــــــونو په ځولانه کې خدای
بې له میو ړوند شم په مۍ وینمــــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خـــــــــدای
چېرته جنت چېرته د ساقي لمــــــــن
هلته حور په دغه ویرانه کې خـــــدای

رنگ شه ړنگه مســــــــــتو لیونو په رنگ
نه ښکاري په پاتې افسانه کـــــــې خدای

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خدای!

وړی مې عشق فکر، بې شعور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

قیس ته دی په مینه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لارو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مینې طور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ویل "زما" ویل کفر
هجر کې ګیله سر ټکول کفر
زه د اسماعیل په وینو سور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

ستا رضا ده، ما ته کتل نه شته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نه شته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...ګل دې له رخساره رویباري کوي
حسن دې هندارو کې یاري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې لېوني باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي ګران مینه کې
دار ته هم ختل نه دي ګران مینه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې لېوني باندې مشهور شومه

موږ ته جام حلال دا ستا له مېو دی
ذکر کې کمال دا ستا له مېو دی
رنګ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه
نن چې لېوني باندې مشهور شومه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سترګې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کړې
پورې کړې لمبې مې په زړه پـــــورې کړې
سترګو کې مسکې شې زه پوهېږمـــــــــــه
زه چې هم مسکې شم کیسې نورې کړې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لـــــــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســــــــــــیورې کړې
ستا د ځورولو ادا ښـــــــــــــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپـــلې تورې کړې
ستا سترګې فتنه لرې کافــــــــــرې دې
بت شم چې زما په خوا یې لـــورې کړې

دین دنیا او هر څه د رنګ تا نه ځـــــــــار
رنځ د عشق ته سترګې که تکورې کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا زلفو د يادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصوير ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نيم بسمله اسوېلو چې توپان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بې وفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سليم خوله چوپه ساتي چې رسوا نه شي
خو مين غوندې کوم تللي جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د رنګ له رويه نه ځي
که هر څو يې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارواښاد عبدالرؤف قتيل خوږياڼي بابا ته!

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتيل" له وخت رنځور شي
د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وينم
د بې قدره کهول "قتيل" په وينو سور شي
پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بيا بابا د سترګو نور شي

ړنګه چانه ګيله مه کړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي
دا شعر مې هغه مهال ليکلی و چې ارواښاد قتيل بابا رح په ژوند و.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بنده وم نه مولا وم، په عدم کې اوسېدم
ځکه زه چې تا پیداکړم په خپل حال وژړېدم
نه وفا وه په دنیاکې، اشنايي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنیا وګرځېدم
څوك له ځانه، څوك جانه، څوك آسمانه ژړېدل
ټول په سمه، ټول غلط ول که زه هیڅ نه پوهېدم
څنو ما باندې خندل او څنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو څورېدم

دلاله له داغدار زړه نه زه رڼګ اوښکې څڅېدم
چې پیدا د صنم غم کړم خو صنم ونه لیدم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته به وشړې ما دلته چې بل در نه شته
څه به دې وران کړم بې ګناه مې بل هنر نه شته
که تشومه زه مينا د ميو ته پوهيږې
ډارن زاهد سره دې هومره لوی ځګر نه شته
وايه زاهد ته چې سجدې له شيطان ډيرې نه شي
راشه منصور شه د ساقي پروا د سر نه شته
نادانه مه کړه د سرو شونډو له جامونو توبې
ګوندې شراب جنت کې نه شته او دلبر نه شته؟

که"ړنګ"په ميو ځي دوزخ ته چوپ به پاتې نه شي
چې چا پيدا کړ تاك هغه نه مو خبر نه شته؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره رخسار چې په بنګړو او په مړوند پټوې
ظالمه یاره ته زما نه ژوند پټوې
په یوه مړه سترګه، په نیمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر یمه زړګی مې په بند بند پټوې
د سرو بنګړو سره دې سپینې لېچې مه جنګوه
په دې آذان مې د ایمان د زړه پیوند پټوې
تا له به ډېرې اداګانې او نازونه درځي
د دین دنیا متاع د زلفو په کمند پټوې

ما که کافر کړې زه خو ړنګ یمه پروا نه لري
په سرکو شونډو د زاهد د ایمان خوند پټوې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته يې! باده مینه، زه میخور یم
له ازله په سماع ځکه په شور یم
گرېوان خیرې له السته تا شړلی
تا جوړ کړی یمه تا لره پېغور یم
تا ویل چې هومره لا لیونی نه یې
زه چې ځومره لیونی ومه لا نور یم
هر یو شي لره سجده کړمه چې ته یې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور یم
ما کعبې کې یې لیدلی بتخانه کې
ما ته مه وایه په دې نه هغه لور یم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
ځنگه وایې چې په در د بل کوم کور یم

گوندې نه غواړې چې «ړنگ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور یم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الا الله زور مې په شپو ليدلی
عرش مې په خارو په لوېدو ليدلی
ځکه گرځېږم قلندر په شانتې
د زاهد ډار مې په تسبو ليدلی
ما د دوزخ له اوره مه ډاروه
اور مې د شونډو د سکرو ليدلی
د حورو تمو ايمان نه منمه
جنت مې سترگو پښتنو ليدلی
سر مې ټيټېږي نه محراب کې د چا
تندي مې هسک غر د پښتو ليدلی
ای پښتنې ساقي بل جام راکوه
دوزخ جنت څه ليونو ليدلی

ړنگه پښتو سره اسلام مزه کا
چا گل له بوی په بېلېدو ليدلی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی شم، ستومانه شم، رنځور شمه
خیال چې دې د مړو سترګو کې ګیر شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانیځې زهیر شمه
بیا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسویلو په دام اسیر شمه
یا ګوندې خالونه ږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په ویر شمه
ما ته ښکاري سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدیر شمه
پرېوځې خوک بسمل د عزرائیل مخ ته
تللی یاره خیال ته دې ودیر شمه
ړنګ شم نامراده شم شهید شمه
خیاله چې دې ښکار په خوني تیر شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه د ګلاب يې که غرځه نظر
طعم د شراب يې که د زړه پرهر
هم ساقي هم مې يې هم مينا يې ته
هوش يې بې هوشي، که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه يې
خدای يې هم مخلوق يې زر د نور هنر
عکس يې د هنداري که هنداره يې
حق يې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه يې د زړه کور يې او په زړه کې يې
مينې مينې مينې ته شې در بدر

ړنګه چېر ته عشق ته سلام ونه کړې
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبناني زاهد او سپی

چېرته لرې په يو غره کې يو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت و
هره ورځ به يې روژه او عبادت و
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
يوه ورځې ډوډۍ را نغلله او شپه شوه
ډېر زاهد سترګې په لار و، شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت يې هلته پاتې شو حيران شو
د ډوډې له پاره کلي ته روان شو
اوسېدلو نصرانی يو غريب هلته
د زاهد ګوندې مړی شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه!
بې اسرې يم وږی ترږی مخاطبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

....نصراني چې زوړ سړی او يو يې سپی و
غږ يې واورېدو چې گوندې کوم سړی و
ويل يې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نه لرم او نه مې کارو بار شته
وِيل يې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه، تا ته نه لرم ويل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل گوندې هغه يې خوړلو
سړی وډار شو يوه ډوډۍ يې ورکړه
خو سپي بيا هم په غپارو چغو سر کړه
بېچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې څومره ته يې بې حيا سپی
داسې نه دی ما ليدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او ما دواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غپېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی گويا شو
د هغه سره په نطق شو او لگيا شو
ويل يې زه بې حيا نه يم بې حيا ته
ته زاهد يې خو له ما يې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې يم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه يم پوی شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

....زه، د ده نصراني کور ساتم، پسونه
خو مې خېټې ته څارم نه نور کورونه
که هډوکی کله راکړي پرې کړم شکر
او که وږی مې ساتي نو وکړم صبر
خو يې هيڅ کله درګاه او کور پرېدم نه
د پردو درشل ته کله هم ورځم نه
چې په تا شوه يوه شپه بنده روزي ستا
لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا
لاس دې اوږد شو، يو کافر او ريا کار ته
ستا همدا وه عقيده پروردګار ته ؟
اوس دا وايه بې حيا ته يې که زه يم
زه يم سپی خو لکه تا بې حيا نه يم
چې زاهد دا واړه واورېدل له سپي نه
مرګ يې رزق شو سترګې پټې زندګي نه
هو، څه کم ول د زاهد په واړه کړو کې
چې اثر يې ځکه نه و په سجدو کې
چې څښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول يې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت کړي
هغه خدای يې امتحان په خپل غربت کړي
د زاهد هم په خپل زړه کې دا دعوا وه
چې د خدای سره يې مينه بې همتا وه
...او ګڼل به يې چې ما غوندې څوک نه شته
ګوندې ما کې د خوبانو واړه ښه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند او خوند نه د خالق له پاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي
د خالق له پاره ښايي سجدې ځکه
چې پيدا دي دا آسمان ورځنې زمکه
د معشوق حسن کې واړه لوی ښتن دی
په ظاهره که يوسف دی رب باطن دی
چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي
لوی ښتن د هغه کس سره الفت کړي
که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي
او په بدو ردو سر ملحد کافر شي
هيڅ به کم د لوی ښتن له جلال نه شي
عبادت د انسانانو کمال نه شي
څو چې خدای يې هدايت او په لار نه کړي
که د نوح زوی شي ايمان ته به لار نه کړي
دا چې څوک څه او څوک څه باندې لګيا وي
دا ښتن دی چې د ټولو رهنما وي
نه غرور لري ګناه او نه هم ذکر
دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپي زوی (کوتری)

له ژونده ستړي یو سپي
له نورو ژویو په تنگ
بل سپي ته داسې ووې
دا څوک دي تل چې کړي جنگ؟
چارې یې موږ غوندې دي
یو یې بدل دی څه رنگ
د سپیو مشر ووې:
ای شله شټ، په خپه لنگ!
چوپ شه ستا خوله ماته شه
ای کوڅه ډبه بدرنگ!
د خدای اشرف مخلوق دي
له ژوند راغلی یې تنگ
دوی ته جنت جوړ شوی
د سپینو حورو پالنگ
دوی ته قرآن راغلی
دوی ستایل شوي هر رنگ
په کوم مجال غږېږې
ژوندی د دوی په قلنگ ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنګ
خو سپي بيا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنګ
...وِيْل يې جنت ته دا ځي ؟
زه يې له خياله په څنګ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر يم په تنګ
زه هم جنت ته ځمه
د سپينو حورو ترڅنګ
يا دې انسان انسان کړي
يا دې جنت کړي خپل رنګ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېړه توب

مسافر يو، په يوې دښتې باندې شپه شوه
په ورو ورو تياره خپره، هوا سړه شوه
د لېوانو غږ يې غوږ ته ډار د غلو شو
د پناه ځای ته په ځير ځير په کتو شو
يوه کېږدۍ ورته له ورايه ورښکاره شوه
ګوندې هلته به يې يوه شپه ګزاره شوه
په شکرو شو او په لور ورته روان شو
چې مېلمه په دغه دښته د سلطان شو
د نينو بوخڅۍ يې کېښوده په زمکه
په ډبره دروازه يې کړه ټک ټکه
د سړو ښځو وړو غټو جوړ شور شو
خو د ښځې غږ را پورته له دې کور شو
وايه څوک يې په دې شپه په دې تياره کې
چې ولاړ يې زما د کور به دروازه کې
مسافر ووې سلام دا مې کلام دی
ستا جونګړې ته زما ډېر احترام دی
وه ادې ! که نارينه و ته آواز کړې
او دا نن شپه د حجرې در راته واز کړې
ځواب راغی چې په کور کې مې نر نه شته
دلته ځای د تا د شپې او سحر نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

...پردیسي چې اورېدلی غږ د نر و
وې یې دا په پښتنو کې څه جوړ شر شو
پښتانه خو مېلمانو نه ځان قربان کړي
د مېلمه خاطر په وینه او په ځان کړي
د هغې ښځې له درده آواز دروند شو
په پښتو پېغور یې واړه ګرېوان لوند شو
زه دا نه وایم چې کور کې مې نر نه شته
غټ برېتونه او لنګی یې په سر نه شته
ستر بازو لري شهوت ورباندې زور دی
له بچو یې ډک انګړ دی زما کور دی
خو هغه سړی مې نه شته دی په خوا کې
چې مې وچلوي کور ورک وي بېدیا کې
مېړه توب نه په پښتو نه په برېتو دی
نه په توره نه لنګی او نه وېښتو دی
نر هغه چې په تلتکه کې مړ نه شي
سر یې لک شي خو سیالانو ته پړ نه شي
څوک چې پت عزت د ځان ساتلی نه شي
رنګ ته مړ دی هغه نر منلی نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له بانډو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وینمه
غواړم چې خالونو ته یې غل شمه
لار ونیسم زه ورته د سپینې خولې
ژرنده د غاښونو کې یې دل شمه
جام په رېږده لاس د شونډه نه ښایي
زه په سپینه ږیره په کې حل شمه
غږ چې د پازیب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

رنګ ته دعا ښکاري بد ویل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې ښکنځل شمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په ټولوو کې خو ناکـــــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای دې خیر کړي
میراثي مسلمانان یو نور څه نه شته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای دې خیر کړي
دعواګیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای دې خیر کړي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای دې خیر کړي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین ګنډېر دی خدای دې خیر کړي

رنګ ته بېر ته هغه تللی ایمان ورکړه
د ملا له دینه سېر دی خدای دې خیر کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای څښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لا ره
له تا ځار شه زما مېږې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتگزار شم
د تڼاکو او زخمي پښو نه دې ځار شم
که له بخته دې جونگړه کې مېلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم
د باڼو په تار به وگنډم جامې ستا
په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا
ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه
او هر رنگ به د خدمت کړم په اخلاص ښه
دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې
ای پلانکیه ! دا د چا ته او دې څه وې؟ ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې يې چا ته چې يې زه يم پيدا کړی
لاندې زمکه او په سر يې سما کړی
موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې
له دې وړاندې چې مؤمن شې ته کافر شوې
دين دنيا دې په دې کفر تا تباه کړه
خوله دې بنده کړه، څه ستره دې گناه کړه
که مرداره خوله دې بنده نه کړې ژر ته
دا عالم به کړې نابوده سراسر ته
وای موسی ! دا زما خوله دې کړله بنده
پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده
په فرياد او واويلاو باندې سر شو
د مېږو په لور روان زېږو زبر شو
د الله له لور موسی ته وحې راغله
چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه
رسالت د يو کول دي ! يو کول دي !
نه بنده له خپله خدايه بېول دي
د هغه وينا له هغې خوله صفت دی
همهغه وينا و تا لره شقت دی
د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي
خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي
له پاکۍ او نا پاکۍ يم مبرا زه
له سستۍ او چالاکۍ يم مبرا زه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم گټه
مگر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم گټه
په ظاهر او ژبه نه یمه د چا زه
خو باطن وینم او حال د مدعا زه
د شهید وینې دي غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نیاز دی
کله عشق ته سمندر د غم، گداز دی
ډېر رازونه یې موسی وته عیان کړل
څه یې وښودل او څه ورته بیان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بیان شو
د شپونکي پسې روان په بیابان شو
له ډېر وخت وروسته یې وموندلو هغه
وې یې زېری را ته راکه راغله وحیه
چې هر څه د زړگی غواړې هغه وایه
لیونو د عشق ته کله آداب ښایه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښ ګیله

دا ګیله د یوه اوښ وه له انسانه
چې روان و په سفر له دې جهانه
لکه جام یې سترګې سرې وې غړېدلې
په بسمل ځان یې شپونکي ته ورکتلې
د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و
د هجران له غمه سوی زړه ځګر و
په تندي یې ښکلولو او ژړل یې
سر یې کېښودو په غېږ ورته کتل یې
چې تېر عمر یې د اوښ سره په یاد شو
لکه ښځو بیا په کوکو او فریاد شو
دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې
نه، دې نه ول که صورت باندې جوړ نه وې
مزلونه مې په دښتو په تا کړي
انبارونه د مالو مې په تا وړي
ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړی په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت له کرشمونه اوښ ګویا شو
په بسمل ځان په ویو باندې لګیا شو
ای شپونکیه لوږه تنده در بخښمه
په مېږو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موړ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
یوه نه وه له ما ډېرې ګټې ستا وې
زما غوښې زما وینه هم وریا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له یو څه نه
دا ګیله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تیارې
را په مخ به وې دښتو لویې لارې
زما رسۍ به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حدیث دی چې آخر ته زمان راشي
د کم ظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان تېتې سترګې شا وته روان شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستر مفکر، شاعر او ليکوال ارواښاد الفت بابا رح لاندېنی نثر مې له (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل رنګ شعري توان په نظم بدل کړی، هيله ده ويې منئ او ماتې ګوډې راوبخښئ.

يو ماشوم ته پلار يې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
ګنې هسې دا وګړي په هزار دي
خدمتګار په کې يو څو ګوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم و
وې مثال د خدمتګار ووايه کوم و
په وړه ژبه يې هم دادا ګويا شو
د ملت د خدمتګارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونيسي بوميا شي
ړوند په څه پېژنی دا چې لار له چا شي
په درانه خوب کې ويده وي منګري ته
څوک يې مړ کي ويده ويښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او يا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نه شي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
...ملتونه په رڼو سترگو ړانده وي
که یې هېر د خدمتگارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتگار یو شي
د تاریخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنگه کار د بومیاو صرف خدمت وي
خدمتگار د انبیاءو په صفت وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه د تېره شي، سحر دې نه شي
شمعه دې وسوزي خو لمر دې نه شي
ساقي دې ټولې پيالې خلاصې کړي، خو
زموږ په لوېدو باندې اوتر دې نه شي
چې موږ خمار و، په سر هوش نه لرو
ښه، چې يوسف مخې نظر دې نه شي
موږ به له تشو پيالو هوش اخلو بيا
خدای مه کړه دا هسې لوی شر دې نه شي
موږ د ساقي له ميخانې نه ځار شه
مسجد دې بند وي هېڅ اختر دې نه شي
ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی
ستا ليوني له هوش خبر دې نه شی

ړنگ ته دعا وکړئ چې نه شي ودان
د ليونو له در بې در دې نه شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نه شته ساه مې نه شته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له رنګه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
ګوره چې څه کانې دې مینې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
رنګه رسوا کړې مينې خوله وتړه
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو

موږ د سپکېږو درنه مینه ساتو
لا نیلام نه يې لا هم وخته دی نو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان بهلول نیاو

بهلول ته چا ووې چا غلا کړې ده
توبه، مؤمن دا ناروا کړې ده
هسې خو لاس یې غوڅول شرعه ده
او ټول ولس ته دا ښودل شرعه ده
خو ته د شاه او د پاچا ورور یې
د خدای د سیوري، د انګړ او کور یې
اوس پرې څه وکړو راته ته ووایه
سر ورته غوڅ کړو، لاس یا پښه ووایه
بهلول ویل چې زما به ونه منئ
زما فیصله به سمه ونه ګڼې
د هر قاتل هر ګنهکار له پاره
د هر یو غله او هر بدکار له پاره
بس ولسمشر او پاچا مو پړ دی
پړ دی پاچا که هر میړی مو مړ دی
باید مو لاس د بومیا غوڅ شي نن
لاس د ناکاره ستر پاچا غوڅ شي نن
سیوری د خدای او بې خبره هومره
سیوری د خدا او بې نظره هومره
هرې ګناه لره علل موجود وي
هر ښه عمل ته هم لامل موجود وي ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا هی تش په تخت و تاج نه کېږي
په عیش و نوش او په تاراج نه کېږي
لومړی دې پوه شي په مرض د ولس
بیا دې دوا کړي هر عرض د ولس
کنه خدای شته سیوری یې څه په کار دی
بومیا هغه چې بلد په لار دی

د بومیا قحطی راغلې ده نن
ړنگه چې خره له آس گټلې ده نن
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه غواړم د غني او د خيام سره جام واخلم
د فلک سره په جنګ شم، خپل د بخت انتقام واخلم
نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنيا کړم د بې دينو سلام واخلم
نن شپه زما خوا ته را نه شي ای له حورو نازولې
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مينې انعام واخلم
د منصور روح ته آواز کړم چې دې لاره ورکه شوې
هر زاهد هر محتسب نه نيم ايمان يا تمام واخلم
نن شپه غواړم مسجدو نه ميخانې، د ساقي کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم
دغه شپه نه ده قيامت دی ژوندي کېږي مړي بېرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نيلام واخلم
نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خُم خانې يو
آسمان زمکه خمار شوي ځنګه هوش ته کلام واخلم
نن شپه وخت کله ودرېږي کله تيز لکه اوسی شي
نن شپه ځکه ګناه نه شته چا نه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له ليونی رنګ ژوندی شوی
ليونو ته زنځيرونه تورو زلفو له دام واخلم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله هستي، دنيا، جنت مينه ده
د معشوقو رټل نفرت مينه ده
که مينه نه وي جنت هم کابل شه
په مينه اور، دوزخ، قيامت مينه ده
مينه کې کفر څه ايمان، وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مينه ده
مينه اخ مينه، مينه مينه ده بس
د تا غنا زما غربت مينه ده
مينه کيميا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خيال کې زما صورت مينه ده

د رنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساقي د ګل زړه کې الفت مينه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ويده وې
پرې پراته وو زلفو سيوري ته ويده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ويده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ويده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ويده وې
په سپوږمۍ مخ دې سيمينې ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ويده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول؟
پتنګان ول په هر لوري ته ويده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ويده وې
لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ويده وې
سپين صدف د ګل په څاه کې پيدا شوی
غاښ دې سپينه خوله کې برېښي ته ويده وې
د ګل اوښکه ملیار ګڼه کړه په پرخو
ستا مين ته به څوک ګوري ته وېده وې

رنګ له تورو نه انځور د «پرخې» باسي
سپېلني يې په تا پلوري ته ويده وې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خو ډېرې دي، کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خدای دی، که خدای حسن دی ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي
ږنګه چې څومره وې ښښتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

★★★

دشعرونو ليکل پرته
مو، بل هېڅ يو کمال نه زده
خدايه! داسې کمال راکړې
چې ښاريانو ته مو ګران کړي
يا مو وشړې له ښاره
چې مو پاتې عمر پاره
بې کماله کليواله
سرکو شونډو سر پيزوان کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اوښکو قطار زما په ګرېوان راغی
یعقوبي سترګو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځګر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنګ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترګو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد، له آسمان راغی
ړنګه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی

بس د تللي یار انګړ په لور سجدې کړه
ړوند یعقوب ته له ازله هجران راغی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې
زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې
هو دروغ دي چې دې یاد یم تللې یاره
تا به چېرته لټوم خپلو پردو کې
عشقه ما ته دي حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړېږمه نغمو کې

ږنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه ساه بې ستا راتله، را نه شي

چېر ته دې نوم زما په خوله را نه شي

اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله

ایمان ته وایم خدای پاله را نه شي

ایمان دې لاړ شی خو جانان دې نه ځي

توبه راځي د ښکلو تله را نه شي

حسن بې نیازه دی د عشق له غمه

پرخې د گل سره خواله را نه شي

"ړنگ" دې رسوا دی، تا څوک نه پېژني

د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د ګل په سر شبنم ښکارېږي
د "رنګ" له سترګو آيينې شرمېدې
چا ته به تش د سترګو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خيال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مينې کيسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د رنګ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خيرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د گل اروا دې شونډو واخسته، گلاب گلاب شوې
لیمو دې راوړې دوه پیالې، سترگې شراب شراب شوې
له سپینو گوتو دې ساقي چې څاڅي مې په گلو
زنگېږي پانې، میخانې واړه خراب تراب شوې
پرېوتو سیوری د اورمېږ دې محرابونو باندې
صراحی خوېې زاهدانو ته عذاب شوې
چې د جنت قدر دې کم کړو ملاگی وډار شو
خوږو شرابو گوندې څکه ته خراب خطاب شوې
چې چېرته پل ږدي هلته شنه شي د شرابو چینه
مسجد ته راغلې میخانه شوله ثواب ثواب شوې

ړنگه لمونځونه گرځوه چې دې مسجد کې کړي
له لباسي عبادتونو نه مجاز سراب شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه مې تا ته سپېلني ځنګه کړم
د نيمې خولې دې ليوني ځنګه کړم
اوګۍ د تاو راتاو کوه مه ښکلې
د اوښکو څاڅکو ته منګي ځنګه کړم
ږلۍ ګلاب کې دې ښاغونه ښکاري
ما ته خو خير دی دا پردي ځنګه کړم
غزل د خدای يې صحيفه که قرآن
تا سره مينه دښمني ځنګه کړم

ړنګه! د «پرخې» صفت نه شې کوی
خو سوي سوي اسوېلي ځنګه کړم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دوزخي ژوند دی، چې يې ډار له دوزخو وړی
راشه! ساه دم* واخله، چې دې توان د ساه اېستو وړی
مات او ګوډ، پرهر پرهر دوزخ نه چې جنت ته ځم
خوند هغه جنت نه شرمېدل او شرمېدو وړی
وژني مې سجدو کې، کلمو کې ژبه پرې کړي زما
نوم د مسلمان دلته قاتل په سرو چړو وړی
مه وژنه بچی مې! که کافر يمه، انسان خو يم
حق د خدايي له خداى مفتي په سترګو سرو وړی
هر چا ته چې ګورمه د غم پيټی په سر لري
عيش د دوه جهانو ځناور خويه سړو وړی

هر قاتل رهبر دی، دلته هر غل نازولی دی
ړنګه! د انسان قدر حباب غوندې اوبو وړی
*ساه دم = ساه دې هم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونه ستا کومه ژړا، کومه نعره ولیکم
پرهر دې ولیکم، که ټوله هدیره ولیکم
ای پښتنې ساقي لیکل درته غزل غواړمه
څنګه په وینو کې دې پټه سره څېره ولیکم
زما قلم منافق شوی، یا خبره څه ده؟
د هر طبیب سره مې پټه سره چاړه ولیکم
داغدار غاټول یمه په دښتو بې ملیاره اوسم
د آسمان هیلې ته لمن په وینو سره ولیکم
آسمانه زړه دې په یتیم په کوندو، زما نه سوزي!
د تا له لاسه چا ته زړه ذره ذره ولیکم
مونږه څوک نه لرو او غږ مو په مری کې نښتی
کابل کې مړ شومه هلمند کې که باړه ولیکم
کابل ته ژاړي پېښور، او پېښور ته کابل
یو بل ته غوښه او چاړه، څه یې چاره ولیکم

ړنګه دا وخت د بېننګۍ شو که بې ننګه شو موږ
دوست ته دښمن وایو، دښمن ته زړه کتره ولیکم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ولس

تر څو ویده، څه وخت وینښېږي دا خلک؟
د دین په نوم څو لاس خرڅېږي دا خلک!
د چا پسې چې اقتدا کوي دوی
د جهل خره باندې سورېږي دا خلک
هر څه کوه پرې خو تسبیح اړوه
د مړي سپي نه دم جارېږي دا خلک
که خېټه غوړه، ښځه، نوم غواړي څوک
ږیده پګړۍ باندې غولېږي دا خلک

ړنګه! د مړو هدېره ده مګر
په پښتنو باندې یادېږي دا خلک

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه ميخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی ناوزولی غم د تللي جانان
وينې د زړه غواړي پيالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بايللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې، زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د يادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدايي له يو بل بېله نه شي
روح مې وتلی ستا روح زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب راکوه در د ميخانې مه تړه
دا يوه اسره ده زما بل چېرته شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
څوک شته د ړنګ په مرګ مې نور هيڅ څوک ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زما تللې پرخې
زما نه لرې پرخې
زړګی مې چوي در پسې
زړګيه ښاد نه شوې!
هېڅ د چا ياد نه شوې
غم بل غم وړي در پسې
زړګی مې چوي در پسې
وفا کولای نه شم
پاتې کېدلای نه شم
په شېبه مري در پسې
زړګی مې چوي درپسې
د هېرېدلو نه يې
وخت ته سپارلو نه يې
خيال مې درځي درپسې
زړګی مې چوي درپسې
ړنګ نامراده ښه دی
داسې برباده ښه دی
چغي وهي درپسې
زړګی مې چوي درپسې
ای زما تللې پرخې! زړګی مې چوي درپسې
زما نه لرې پرخې ! زړګی مې چوي درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا شعر له دواړو خواو، پورته خوا (⬇) او ښۍ خوا (⬅)، لوستل کېږي

د نن ورځې	نا اشنا دی	که	اشنا
نا اشنا دی	هر اشنا	په دې	دنیا
که	په دې	دنیا دې ولیده	وفا
اشنا	دنیا	وفا	له چا سره کا؟

د نن ورځې نا اشنا دی که اشنا
نا اشنا دی هر اشنا په دې دنیا
که په دې دنیا دې ولیده وفا!
اشنا دنیا وفا له چا سره کا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه ګلبڼ کې را ته ښه د دلبر کومه ده
په یو پښتون کې کلمه د لر او بر کومه ده
مجنون ته ښې د لیلا اعلی ادنا نه لري
د غرڅه سترګو کې ښه کومه او بهتر کومه ده

★★★

د ټيټو سترګو لېمه هم سپک وي
سپک په ورغوي کې لا هم ورک وي
ړنګه د ژبې عزت ستا ګانه ده
سپک سپک وي هغه که پرويز خټک وي

★★★

ژبه د مور وي، خرڅول يې خرڅول د مور دي
پرويز خټکه ! يو پښتون ته داکول پېغور دي
پرويز خټکه ! خپله خټه خپله مټه پاله
دا پنجابيان هغه مغل دي خو مخونۍ تور دي

★★★

په ځان کې ورک، ولس کې ورک بېل دی
پرويز خټک، خوشال خټک بېل دی
پښتو ويل، پښتو کول بېل دي
نرښځی بېل، د قام ملک بېل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زویه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې یم
پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زۍ په یو خال خرڅوم نر داسې یم

★★★

تللې د سترګو اوبه لاسته نه شي
د سپک سړي به درنه ناسته نه شي
له بې ادبو نه کوڅه بدلوه
د سپي لکۍ به کله راسته نه شي

★★★

زه ستا د مینې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې ګناه راوستم
رنګ منصوري غاړه د تا مینې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغیار رانده سپاه راوستم

★★★

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د میږي
کله لوی سمندر ځای شي په لیمه کې د سړي
داسې ما سره هم کېږي د فراق په تورو شپو
چې مې یاد شي هغه خال ستا سپینو لیچو شنه بنګړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نه کړي سجده یار ته سوچ کافر دی
که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

★★★

چې دې ونه وینم هره خوا تیــــــاره شــي
سوچ کافر شم لااله په ما خــــــوره شي
چې پیدا شې مسلمان شمه مؤمن شـــم
ړنګ نه لمر شم کاینات مې هر ذره شي

★★★

په خوږو خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي
خزانې په ړنګو زړونو کې موندی شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

★★★

څه وشول، ولې، څنګه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه
د ړوند لمنه مو نیوله د ګونګ غږ ته غوږ و
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصيت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې
له ما يې هېره هديره او هغه ځلې دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره ښاغلې کړې

★★★

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک يې جانان نه وي
کوم زړه کې چې خدای وي مينه هم لري
نه وی چې مين هغه انسان نه وي

★★★

لکه چې خدای شته خو مکان نه لري
لکه خوره رڼا خو ځان نه لري
مينه کې "زه" او "ته" ورکېږي ځکه
چې مينه خدای دی شرک امکان نه لري

★★★

ښکلې چې تېرېږي په رمبارړ شي خره
غټې زلزلې شي په ټټار شي خره
داسې فتواګانې داسې ګل کړي
ژېړ سري چې کله په ګفتار شي خره
*د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې ليکلی و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو مې پلار او نيکو پرې نه ښوده
تر ژبې راغله شونډو پرې نه ښوده
ګنې مې شونډو ويل ستا شونډو ته
په تا مين يم ! پښتو پرې نه ښوده

★★★

څو پرې نه ږدو شرق او غرب ځپلی فکر
يو ځاروی او کوم ستر خر به مو وي مشر
تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنيا عقبا يې جوړه وي په عُشر

★★★

زه درنه زړه، نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سيورې مړه کاته غواړمه
يوازې هومره ړنګ ته پټ ووايه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

★★★

دوه اويا حورې چې د سل افغان په بيه اخلي
دا خره بيا خپل هوس ته زما د دين نوم څه له اخلي
دوی چې د کوم غلمان له پاره زموږ سر غوڅوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو وړو ته کله اخلي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې رنګه نظر نه لرې لیدو کې
کنه خدایږو دا څنار څوانی یې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

★★★

بېګا شیـــــخ یوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې څولنې کـــــــړې
فاحشې ووې ای شیـــــــــخه! دا رښتیا ده
خو چې ته څنګه ښکارېږې هغه کړې، کړې؟
*د فیلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خیام رباعي مې پښتو کړې.

★★★

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنګ جان
داسې که پیدا شي نو پیدا کې بل افغان
یا وبا کړې ګډه چې بیا مړ شي مړ پټان

★★★

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم
زه یم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور یم د نسب په نوم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرشد او استاد ښاغلي حیدري وجودي ته !

ړنګې ودانې له تا، ړندې روښانې له تا
سماع کړي زانې له تا، پیره زما وجودي
د ړنګ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنګان ستا دي غني، پیره زما وجودي

★★★

لکه جام له میو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصیب زما چې ملا یم له تلتکه
د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک او څکه

★★★

سمندر نه دی چې په شور شي په څپو شي زړګی
کهکشان نه دی چې ړنګېږي په لوېدو شي زړګی
لکه کوم غره کې کوم غرڅه یوازې ساه ورکوي
پوهېږې یو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړګی

★★★

د لیوني پښتون پښتو سره به لوبې نه کړې
په رسۍ وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړې
موږ که زمرو غوندې درانده یو ته غېږېږې ګوره
دښتې به سر په جنګوو باندې خروبې نه کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا
له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بې هوشه نظر نه کا

★★★

لا ړمه زوږ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترګو ولوېدم جانان به نه شم
اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکی، والی د تا پیزوان به نه شم

★★★

ځواني مو سترګو باندې ونه لیده
چې په لیمو کې اوسېدلې نه یو
خاني، ځواني او پښتونواله چېرته
چې تاسې ښکلو موږ منلې نه یو

★★★

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو لیکي نه پښتو غږېږي
د هغې ډمې د پازیب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنګېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ونيسي د خيال تر کور يې راوړي
وړانګه وړانګه شي، له هرې لور يې راوړي
نه پوهېږم، څه حکمت دی دې باران کې
د مړې مينې له جرسه شور يې راوړي

★★★

پښتون نن دا دی، پښتون هغه، پښتون به دی که بد
پښتون، د مينې، د وفا، عزت، غيرت لوی معبد
دلته به اوسي، دلته اوسي له پېړيو څخه
مړه به شي نوي هېوادونه، دا به وي تر ابد

★★★

زړه چې هوښيار شي او له مينې تښتي
په هغه سُور زړه نفرت تور واچوه
چې هر څه نه کړي خپل له مينې نه ځار
لمبه کړه هغه زړه پرې اور واچوه

★★★

له قيامته يوه ورځ وروسته راويښېږي
پښتانه په خوب له ټولو دي غښتلي
که چا ووې چې پښتون يې برېت دي تاو کړه
چې لا اوس هم د حجر دوان کې اوسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شوم منصور چې مې ځندۍ کړي خلک
نه شوم وقار چې مې پګړۍ کړي خلک
چېرته ګمنامه بې نښانه اوسم
خدايه! وخت څنګه په روپۍ کړي خلک

★★★

لکه ستار نغمه کېدمه وچ لرګی دې ومه
لکه هندو لمبه کېدمه خو سړی دې ومه
په نوم مؤمن په نوم افغان په نوم انسان يمه زه
مينه بس مينه دې کېدمه مصلی دې ومه

★★★

ايره يم اور نه پاتې کېږم، هسې مه مې وژنه
په مړينه کله خاورې کېږم، هسې مه مې وژنه
له خوني سترګو د تاريخ نه د افغان وپوښته
مشال د ننګ د لارې کېږم، هسې مه مې وژنه

★★★

په زړښت د ځوانۍ چارې له چا نه شي
ورږم خپور په مړاوي ګل او سبا نه شي
د معشوق زهر کيميا ده په ځوانۍ کې
په زړښت يې د خولګۍ څوک دوا نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی چې نه پېژني خدای، فتوا د کفر ورکړي
په هر هغه کې چې د دوی هغه دغه نه لري
او په دې ملک کې زه پیدا یم لویه ربه ولې؟
چې خر په خوټو پېژني نوره کیسه نه لري

★★★

د زمکې سر باندې یوه مور وي د چا
وطن، یوه مینه او، یو گور وي د چا
د رنگ کډواله مروره راشه
که هر څه رنگ وي کور خو کور وی د چا

★★★

د سرکوزي د خنځیر او خوگ په هکله
ویل کېږي چې ناولي دي بېعقله
نازولی او اشرف مخلوق مې ولید
ډېر ناولی، ځناور او لا بد شکله

★★★

یوازې هومره ملتپال یمه، تبعیض لرمه
چې د پښتون په ماته خوله کې مې پښتو غواړمه
لوړه، بې کوره، او بې واکه خیر خو
لیکچه، قلم، لیکی په لاس د پښتنو غواړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټګ، ټګمار، چلمار او چل دې پښتنو ته جوړ دی
څندی، باروت دا ډز ټوپک دې ليونو ته جوړ دی
لاهوره ډمې ګډوه، روژه پټان ته سپاره
د مرتد، کفر دا آيت، دوزخ پښتو ته جوړ دی

★★★

شمله می هسکه ده افغان يمه هيڅ سيال نه منم
په ناورينونو کې را ګير يم، خو زوال نه منم
دښمن ته ووايه چه سر می ټيټېدلای نه شي
بې پښتونواله، ننګ او پت ځان ته کمال نه منم

★★★

بې له خدايه که څه شته نو خدای محدود دی؟!
خدای احد دی، خدای واحد دی، يو وجود دی
خپله ختټه کوزه ګر او کوزه خر خدای
تفکر که دې آسمان شي ورته دود دی

★★★

ای چې انسان په سيارو لټوې
مانا هم غواړې که دوه پښو لټوې
دې ښار اخستی شر له داسې مخلوق
نور شر په څه، په آسمانو لټوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتې که دا د خاموشۍ زولنې
د بې پتۍ د بې ننګۍ زولنې
بس دی نور بس دی افغانه پاڅې
وشلوه دا د بندګۍ زولنې

★★★

غزل غزل، رباب رباب ده مینه
د مست ساقي ترخه شراب ده مینه
د باڼو غشو کې کترې کترې زړه
د اننګو په اور کباب ده مینه

★★★

خدایه! پوهېږم هېرېدای د نه شي
یوه وعده چې تا پخوا کړې وه
تا وې په زمکه به انسان خلقوم
دې ځناور نه یاده تا کړې وه؟
ستا ملایکو ته به څه وایو موږ
همدا دی؟ خدای چې یې ثنا کړې وه
د سپینو حورو دې تور مخو سپیو
مومن کافر ته، یوه غپا کړې وه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د هېرولو لارې ډېرې دي
زړه نه د اېستلو لارې ډېرې دي»
ما ويل په دې د باور نه کوم
تا ويل «منلو لارې ډېرې دي
وڅاڅي سحر شبنم له ګل څنې
سترګو نه د تللو لارې ډېرې دي»

ما ويل په زړه باندې يې نه ګورې
سترګو نه تر سترګو لارې ډېرې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لامې لاسونه ستا په وينو رنگ دي
لا ور نه بوی د تا د وينو راځي
لا دې په غېږه کې بسمل وينمه
لا مې په ياد دي، ساه دې نه راوته
لا مې په ياد دي، ستا ساړه اننگي
لا مې په ياد دي، چې تا نه اورېدل،
پلاره ه ه ه! !!
ورور جانه ه ه ه! !!
وه خورکې ې ې ې! !!
مورې ې ې ې! !!
بچی ی ی ی! !!
... قربان دې شمه، ساه وباسه
ای ! زړه يې غږ نه لري
نبض ته يې وگورئ، ما ته آواز نه راځي...
هله ای مرسته وکړئ
گورئ
ای
څوک شته
وه خدايه ه ه ه...
زړه مې چاودي
سر مې چوي
څوک شته، ای مرسته مرسته... ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...هو، ټول په خپل وير راګيره
په ماتمونو خپلو، د خپل دادا، لالا ، ادې،...
ټول بې اسرې وو
د تسل نه وو څوک
هر چا د خپله جنازه په اوږو
د انسانيت
د
دين،
د مينې
تش مسېدو هغه چې ويې ويل
الله اکبر...بل مرتد او بل کافر مې مړ کړو
زه مسلمان نه شوم، خو ولې خدايه؟

★★★

د ړنګ غونډال* غونډې د ستورو يو کېدلای نه شول
د پښتونوالې په محور کې ګرځېدلای نه شول
په ننواتو په جرګو او پوهېدو ونه شوه
دوی ورکېدل ړنګ لکه ځان غونډې ليدلای نه شول

*غونډال = نظام، سيستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلې کېږي لارې دلته،... پاتې کېږي څو يادونه
لکه پاتې په خزان کې،
خاوره شوې،
مړاوې شوې،
تانده پاڼې
...پاتې کېږي څو يادونه
لکه اوښکې په گرېوان کې
د مات شوي منگي خاورې
له توپان خاورې کوږونه
ماتې ماتې څو کرکۍ او ړنگ لوېدلي ديوالونه
پاتې کېږي څو يادونه...
څو سرې څاڅکې خولې د اوس مړ شوي په تندي کې
سور د وينو رنگ شفق کې،
پاتې کېږي تش يادونه...
څو يادونه، بيا ژړا ته
خپل تقدير باندې خندا ته
تنهايۍ ته څو ملگري
بې صورته، بې زبانه...
هغه شپه چې ته تنها شې
نه وي شمعه، نه سپوږمۍ وي
دا دې غېږه کې خپل تېنگ کا ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وژاړي په چغه
نه دي واوري غبږ ښتن ستا
نه هغه چې درنه تللي
ستا آواز ته غرونه غوږ شي
سم د تا غوندې په چغه
په آواز شي په کوکار شي...
پاتې کېږي څو يادونه...څوروو ته، ژړوو ته
دا ژوندون به داسې تېر شي
تېر زخمونه به دې هېر شي، نه نه نه ...
يادونه پاتې کېږي
زړه زخمونه پاتې کېږي
څوروو ته، ژړوو ته
بېلې کېږي لارې دلته
پاتې کېږي څو يادونه...

★★★

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library